

Chuyện hai chị em gái

Người dẫn đường đưa chúng tôi vào sâu trong quận. Tôi đã từng đi lại ở những khu ổ chuột dơ dáy nhất của London, nhưng chúng luôn ảnh hưởng mạnh đến tôi. Khu này không có gì ngoài sự sống câm lặng. Một gã ăn sương ngồi gục bên bậc thềm như một con búp bê bị vứt bỏ, miệng hoen đỏ, trong khi hai bà già quét tro trên vỉa hè - đúng là công dã tràng. Cứ mỗi bước đi, mặt Tom lại càng sa sầm hơn.

“Bà ấy không bao giờ ở nguyên một chỗ cả,” Hari nói với chúng tôi. “Bà ấy có vài nơi trú ẩn, và không bao giờ biết bà ấy sẽ chọn chỗ nào.”

Vậy ít ra chị ta cũng tỉnh táo. Khởi đầu thuận lợi đấy.

Chúng tôi đi qua dưới bóng một cây tiêu huyền, không hiểu bằng cách nào nó lại chịu đựng được bầu không khí ô nhiễm đủ lâu để vươn cao đáng kể. Nó vẫn còn mấy túi hạt nâu nâu, nhưng lớp vỏ đang tróc dần đã ngả đen, cái cây đang đầu hàng trong cuộc chiến giành giật sự sống với bầu không khí. Ở phố bên, những tòa nhà xiên xẹo nằm chen chúc bên nhau như răng trong hàm. Con bé chỉ vào một cánh cửa với ổ khóa han gỉ, và cánh cửa được một ngoại cảm mở ra khi Hari đưa tay lên gõ. Một tấm vải vàng rực che kín mũi và miệng gã. Chúng tôi theo gã vào một phòng khách nhỏ xíu, một lò lửa đang bập bùng cháy, hắt sáng lên một tấm đệm và người phụ nữ đang nhìn vào lò.

Cao mét tám và vai rộng, Roberta Attard, Du Hậu, có vóc dáng đáng nể. Huyền quang của chị ta cho thấy chị ta là một chiêm yên. Có numen là khói hắt rất có lợi trong điều kiện sống như thế này.

“Xin chào Hari.” Giọng chị ta làm tôi nghĩ đến mặt cửa. Không nhìn tôi, chị ta nói, “Cô hẳn là Diêm Hậu.”

Chị ta thốt ra danh hiệu đó với một thoáng khinh bỉ. Khi chị ta quay lại nhìn tôi, tôi thấy chị ta có làn da nâu vàng như những cái bóng trong các bức ảnh cũ, còn môi đỏ thẫm như dâu tằm. Một mớ tóc đen xoăn tít xõa ra dưới chiếc mũ đội lệch, để tóc mái che gần hết mắt trái. Nhìn thoáng qua, tôi đoán chị ta cỡ ngoài ba mươi. Tôi cúi mặt nạ phòng độc ra.

“Còn chị hẳn là Du Hậu,” tôi nói.

“Hai hoàng hậu của kẻ cắp trong cùng một thành. Scion chắc đang sợ chết khiếp.”

Chúng tôi dò xét nhau trong chốc lát. Chị ta quan sát khuôn mặt tôi, chú ý đến quai hàm tôi. Hai má chị ta chẳng chịt những vết sẹo mờ. Chị ta chỉ cao hơn tôi một chút, nhưng chị ta lợi dụng khoảng cách bảy phân rưỡi đó để nhìn xuống đây về bề trên khi nói chuyện với tôi.

“Các bạn cô là ai?” chị ta hỏi.

“Đây là hai chỉ huy cấp cao của tôi. Tom Thi Sĩ và Ognena Maria.”

Tom bỏ mũ ra. “Tôi đã được nghe một đôi điều về cha cô, thừa Du Hậu,” ông nồng nhiệt nói. “Rất hân hạnh.”

“Cảm ơn,” chị ta đáp.

Không có chỗ nào cho chúng tôi ngồi, vì vậy chúng tôi đành phải đứng. Attard vươn người lên từ bệ lò sưởi. Đôi chân cơ bắp của chị ta quấn trong ống quần trắng vấy đầy muội than. Đôi ủng bên dưới được bọc đồng và có gót gỗ. Chị ta buộc cái khăn xanh nước biển trên cổ, và đeo vài chiếc thắt lưng quanh hông, mỗi chiếc đều có khóa sáng loáng và bao cho vô số những con dao của chị ta.

“Hy vọng cô thứ lỗi cho tôi vì đã yêu cầu gặp mặt,” chị ta nói. “Tôi có cảm giác cô sẽ lên đường sau... ảo ảnh đó.” Chị ta thoáng nhắm mắt lại, như thể những hình ảnh đó vẫn còn hiển hiện trước mặt. “Nhưng không nghĩ là cô lại hạ cố đến Manchester. Đi thẳng vào việc nhé - cô định làm gì khi ở thành này?”

“Chúng tôi ở đây để điều tra lá chắn dò,” tôi nói. “Với mục đích phá hủy nó.”

Attard bật cười. “Cô không nghiêm túc đấy chứ.”

“Tôi đi hơn ba trăm cây số không phải chỉ để nói đùa.”

“Cô vẫn là kẻ ngốc,” chị ta nói.

“Chúng tôi có thể cần đồng minh khi ở đây,” tôi bình tĩnh nói. “Tôi sẽ rất biết ơn nếu chị có thể yêu cầu người của mình hợp tác với chúng tôi hết mức có thể, và giúp đỡ chúng tôi nếu cần thiết.”

“Vậy ra cô truyền ảo ảnh đó để dọa chúng tôi, khiến chúng tôi phải giúp cô?” Không để tôi trả lời, chị ta nói tiếp, “Thế thì cô gặp xui rồi. ScionIDE *có thể* sẽ đến đây, nhưng theo như những gì tôi thấy thì chúng về Anh vì một mục đích duy nhất là dập tắt cái phong trào do chính cô bắt đầu. Chúng sẽ chỉ đến vùng này nếu chúng thấy có dấu hiệu của phong trào đó ở đây. Nếu cô bị phát hiện ở đây. Giúp cô cũng tức là chúng tôi tự tay ký vào án tử của mình.”

“Không,” tôi nói. “Chúng đang đàn áp các thấu thị và mọi hoạt động thấu thị, và chẳng mấy nữa đây sẽ là vấn đề quốc gia. Scion muốn loại trừ các hoạt động thấu thị có tổ chức, và ở đây, tại trung tâm của nó, chúng ta có thể ngăn việc đó thành công. Điều đầu tiên tôi muốn làm là chặn đứng lá chắn dò.”

“Thì cô cứ việc.”

“Thôi nào. Chỉ trong vòng một năm nữa là ở đây cũng có thôi,” Maria xen vào. “Giờ nó đã phát hiện được bốn đẳng cấp rồi. Nó đang được mở rộng. Cô cứ định ngồi đây đợi nó bắt mình sao? Cả cô và tôi đều là chiêm sư. Chúng ta biết rõ mỗi nguy rồi đấy.”

Attard sững người. Rõ ràng chị ta không quen với việc người khác nói chuyện với chị ta như người ngang hàng. “Không có gì chứng tỏ chúng sẽ được lắp đặt ở đây,” chị ta nói. “Mà *nếu* có thì chúng tôi dự định sẽ lập bản đồ các vị trí có lắp máy và tránh xa chúng. Cha tôi đã luôn làm như vậy. Tránh xa khỏi Scion.”

“Chị định tránh xa như thế nào với những máy quét xách

tay đang được sản xuất?" tôi hỏi. "Những cái máy đang được sản xuất ngay trong thành này?"

Môi chị ta hé mở, rồi mím lại. Chị ta nhìn vào lò lửa hồi lâu, quai hàm bạnh ra.

"Tôi không biết cô đang nói chuyện gì," chị ta nói.

"Tôi có bằng chứng cho thấy chúng đang lắp ráp một phiên bản xách tay của lá chắn dò tại các nhà máy SciPLO," tôi trả lời. "Tôi cần tận mắt nhìn thấy chúng; để biết chúng được cung cấp năng lượng như thế nào, nếu có thể. Nếu chúng tôi có thể xác định vị trí và vô hiệu hóa hạt nhân..."

"Bằng chứng của cô đâu?" chị ta hỏi. "Tôi chưa bao giờ nghe nói đến chuyện lắp ráp máy quét xách tay cả."

"Tôi có một tay trong dưới quyền."

"Tôi không tin, trừ phi tôi thấy được bằng chứng này," chị ta đáp gọn. Tôi có linh cảm chị ta sẽ không chấp nhận mẫu thư nhàu nát của Danica là bằng chứng. "Dù gì thì các thấu thị của tôi cũng sẽ không lại gần các nhà máy đó. SciPLO có bảo vệ hai tư trên hai tư giờ. Không ai ở thành này lại ngu ngốc đến độ tìm cách đột nhập vào đó, ngay cả sau khi đã bị dọa nạt bởi các ảo ảnh của cô. Những người này đã hiểu nỗi sợ là gì rồi. Họ sống và hít thở nó hằng ngày ở chỗ làm."

"Bọn sắp sòng nhà máy," Tom lầm bầm.

Attard gật đầu. "Các quản đốc. Nhất là Emlyn Price, kẻ đứng đầu đám quản đốc. Chúng tôi gọi hần là Người Luyện Thép. Hần vừa trở thành Bộ trưởng Bộ Công nghiệp năm ngoái," chị ta nói. "Hần thường sống ở London trong căn nhà phố sang chảnh của hần, nhưng giờ hần đã ở đây mấy tháng trời rồi. Còn đem cả vợ con theo nữa. Chúng sống trong một khu biệt lập ở Altrincham."

"Và những người làm việc cho hần không muốn chống lại ư?" Maria gặng hỏi. "Họ không muốn ngừng sống ở cái địa ngục này sao?"

Tôi vẫn mẩn Maria vì bà luôn sẵn sàng xạc cho bất kỳ ai một trận, nhưng tôi có thể thấy là bà đang chọc giận Attard.

"Làm sao tôi biết được," Du Hậu nói, nhìn thẳng vào mắt bà. Maria khoanh tay lại. "Không có ai trong đám Du

Tử của tôi làm việc trong nhà máy. Chính vì thế mà gia đình tôi mới thiết lập mạng lưới này: để các cháu thị có thể tránh xa chúng. Để họ không túng thiếu đến mức phải đi làm công nhân. Chúng tôi ăn cấp tiền. Chúng tôi kiếm sống bằng công năng của mình.”

“Tôi hiểu, thưa Du Hậu,” Tom nhẹ nhàng nói. “Chính tôi cũng đã từng làm việc ở một nhà máy cán bông ở Glasgow. Tôi biết nó là thế nào mà.”

“Nó còn tệ hơn là ông nhớ đấy.”

“Tôi chắc chắn là thế rồi,” ông nói. “Nhưng ít nhất chúng ta cũng nên điều tra những nghi ngờ của Diêm Hậu chứ. Nếu đó là sự thật thì nó sẽ ảnh hưởng đến tất cả chúng ta.”

“Tôi không đồng ý. Và tôi sẽ không để các vị làm việc này.” Chị ta ngoắc ngón tay cái vào một chiếc thắt lưng. “Các vị sẽ không được đột nhập vào một nhà máy để có thể gây tai họa cho tất cả chúng tôi, chỉ vì một cơ hội nhỏ nhoi là các vị có thể phát hiện ra cách hoạt động của lá chắn dò. Tôi sẽ không để người của mình chết vì một giấc mơ hão huyền.”

“Người như em gái cô sao?” tôi hỏi.

“Đừng có nói với tôi về em gái tôi.”

Giọng chị ta sắc lẹm. Tôi liếc nhìn Hari, anh ta lắc đầu.

“Ý chị là chị sẽ không cho phép chúng tôi ở lại?” tôi nói.

“Ồ, cô cứ việc ở lại, Diêm Hậu ạ.” Chị ta khẽ cười. “Ở lại lâu đến chừng nào cô muốn. Chỉ đừng tìm cách đột nhập vào các nhà máy, không thì tôi sẽ cử đám Du Tử đuổi theo cô đấy. Và cô sẽ không thích thế đâu.”

Tôi cố nghĩ xem một người khác sẽ xử lý tình huống này ra sao. Nick sẽ hỏi han chị ta, tìm hiểu tận gốc lý do chị ta không muốn nổi dậy, nhưng tôi không có thời gian cho việc đó. Wynn sẽ hỏi tại sao chị ta lại chối bỏ nghĩa vụ chăm sóc cho người dân của mình, nhưng làm vậy sẽ chỉ khiến chị ta nổi giận. Hộ vương vốn nhẹ nhàng nhưng rất thẳng thắn trong mọi cuộc đối đầu, và điều đó, cộng với cặp mắt rợn người mà tôi không có, thường khiến người khác phải lắng nghe hẳn.

Rốt cuộc thì tôi chỉ có thể làm theo cách của mình.

“Việc tự do đi lại trong thành của chị rồi sẽ bị đè bẹp nếu

chúng ta không hành động. Sớm muộn gì dân Du Tử cũng sẽ phải lẩn trốn mà thôi." Tôi bước lên. "Hãy giúp chúng tôi. Để chúng tôi làm những việc cần thiết ở đây. Chỉ một tên lính, với *một* lá chắn dò xách tay, cũng có thể tàn phá thế giới của chị." Tôi sắp mất bình tĩnh đến nơi. "Nghịệp đoàn của tôi đã buộc phải trốn xuống lòng đất, không thể đi đâu được vì sợ bị phát hiện. Mọi chuyện sẽ ngày một tệ hơn, và rất sớm thôi, nếu chúng ta không chống lại ngay bây giờ. Chúng tôi chưa bao giờ nghĩ nó sẽ xảy ra với chúng tôi. Chúng tôi đã lờ nó đi suốt nhiều tháng trời, và giờ chúng tôi đang phải trả giá cho điều đó."

Attard hít vào một hơi.

"Chị là người đứng đầu. Nhiệm vụ của chị là bảo vệ các Du Tử," tôi nói dịu dàng hơn. "Chị muốn thấy họ bị chôn sống ư?"

Chị ta quay ngoắt lại. "Đừng có uồn ẹo đến đây và nghi ngờ khả năng lãnh đạo của tôi, cô nàng London kia." Chị ta chìa cái nhìn gay gắt vào tôi. "Tôi quyết tâm bảo vệ họ. Tôi quyết tâm bảo vệ họ như cha tôi đã làm, bằng cách giữ họ tránh xa nguy hiểm. Nếu chúng tôi không dây vào thì Vance sẽ không đến."

Maria thở dài. "Đừng cố lừa dối chính mình nữa."

"Nếu các người nghĩ việc chọc tức Vance sẽ đem đến hòa bình thì chính các người mới đang tự lừa dối mình." Chị ta ném cho Maria cái nhìn cay độc. "Giọng bà có vẻ như người Bulgaria nhỉ. Nổi dậy đã đem lại kết quả thế nào cho bà?"

Maria ngậm miệng lại, nhưng cái nhìn bà dành cho Attard thì đằng đằng sát khí.

Chẳng lẽ mọi người trên thế giới đều đang phủ nhận sự thật sao? Tất thấy những gì chúng tôi biết đều đang thay đổi, sự an toàn của truyền thống đang bị cuốn trôi, vậy mà giải pháp của chị ta là đứng đợi cho tất cả qua đi. Chị ta sẽ phải đợi cả đời.

"Cô mà gây rắc rối trên đất của tôi thì sẽ phải hối tiếc đấy," Attard kết luận, quay lưng đi. "Và cũng đừng có liên lạc với em gái tôi. Nó không giúp được cô đâu."

Tôi nghiêng đầu chào rồi đi ra cầu thang. "Tôi đoán vậy

là chúng ta xong việc ở đây rồi.” Mất thời gian ở cái ngõ cụt này cũng chẳng ích gì.

Roberta Attard không nói gì khi chúng tôi đi ra.

“Chị ta giống hệt Hector,” tôi nghiêng răng. “Chị ta thật sự nghĩ là rắc rối sẽ chỉ nằm ở London thôi sao?”

Maria phà khói thuốc ra ngoài cửa sổ tàu. “Ở Bulgaria có cả trăm người như cô ta. Một số người tin rằng nếu họ cứ cúi đầu bám lấy công việc thường nhật an toàn của họ và tin rằng không có gì xấu sẽ xảy ra với họ thì sẽ là như vậy thật. Họ thấy mọi việc xảy ra với những người khác nhưng họ nghĩ là mình khác; mình đặc biệt; sẽ không bao giờ có chuyện gì xảy ra với mình. Họ tin rằng mọi việc chẳng thể khá hơn, nhưng cũng không thể xấu đi được. Theo một cách nào đó thì họ là lũ hèn nhát, vì họ không chịu vùng lên, nhưng đồng thời họ cũng dũng cảm, vì họ chấp nhận số phận của mình. Chúng tôi gọi nó là *glupava smelost*. Lòng can đảm khờ dại.”

Tôi nhíp nhíp ủng đầy giận dữ. Một phần trong tôi cũng không trách Attard vì chị ta muốn tránh Vance, nhưng tôi không thể nghe theo ý kiến ấy được.

“Hari này,” tôi nói, “chắc phải có ai đó khác có thể giúp chúng tôi đột nhập vào nhà máy SciPLO chứ.”

“Cô biết không, bà ấy nói đúng về bọn lính gác đấy. Họ có điên mới tìm cách đột nhập vào mấy chỗ đó.”

“Tôi điên mà.” Tôi nhìn vào mắt anh ta. “Anh làm việc cho Roberta. Anh có chịu giúp tôi không nếu tôi cứ tiếp tục cố gắng?”

Hari chúi người vào trong chiếc áo khoác. “Tôi làm việc cho bà ấy thật,” anh ta thừa nhận, “nhưng không chỉ làm cho bà ấy. Bà ấy chỉ cho tôi ít tiền để quản lý nhà an toàn thôi, như tôi đã nói đấy.”

“Thế nghĩa là ‘đồng ý’ phải không?”

Một lát sau anh ta mới nói, “Tôi đã được dặn là phải giúp các vị bằng bất cứ cách nào có thể.” Anh ta lại ngừng. “Tôi đoán là nếu bà ấy không biết thì cũng chẳng hại gì.”

Maria vỗ vai anh ta. “Giỏi lắm.”

Khi chúng tôi về đến quán của Hari thì quán Hoa Hồng Đỏ đã kín thực khách. Trong quán tỏa ra một mùi ẩm cúng pha trộn giữa nước sốt, hạt nhục đậu khấu và cà phê, vẫn mùi hôi thối không tránh khỏi của khói nhà máy bám vào quần áo khách hàng khi họ vào quán. Một thiên cầm tóc tết bím đang phục vụ đồ ăn, gọi to các đơn hàng bằng giọng thánh thót. Khi tôi cảm nhận được huyền quang của con bé, lòng quyết tâm của tôi càng được củng cố thêm. Nếu con bé ở London thì nó sẽ bị phát hiện.

Chúng tôi thấy Eliza mặt mũi tái mét đang ngồi nhấp côla trong nhà an toàn. “Thế nào?” chị cất giọng khàn khàn hỏi.

“Vô ích,” tôi nói.

Chị nhúu mày. Không nói thêm một lời, tôi đi lên gác xếp và ngồi xuống bậc cửa sổ.

Một màn sương xám xịt cuộn xoáy bên ngoài cửa kính. Tôi nhìn vào đó, để mặc cho đầu óc vẫn vơ.

Khi ta mơ tưởng đến sự thay đổi, nó thường sáng rực, như lửa, và đốt cháy mọi sự nhơ nhuốc trước đó. Sự thay đổi sẽ diễn ra nhanh chóng và không thể lay chuyển được. Ta gào thét đòi công lý, và công lý sẽ được thực thi. Cả thế giới ủng hộ cuộc chiến của ta. Nhưng nếu có một điều tôi học được trong mấy tuần vừa rồi thì đó là sự thay đổi chẳng bao giờ đơn giản như thế. Cuộc cách mạng kiểu đó chỉ tồn tại trong những giấc mộng ban ngày mà thôi.

Ai đó gõ cửa. Một thoáng sau, mái đầu hoa râm của Tom Thi Sĩ hiện ra.

“Mọi chuyện ổn cả chứ, Diêm Hậ?”

“Tôi ổn.”

“Đừng tự trách mình, cô bé ạ. Cô ta là đồ ngốc.” Ông bước vào, cả trọng lượng dồn vào bên chân lành. “Hari có việc cần làm trong thành, đầu đó noi những cư dân ít đáng kính hơn của Manchester thường tụ họp. Tôi nghĩ chúng ta có thể đi cùng. Thử hỏi han về cái gã Jonathan Cassidy mà Danica nhắc đến xem sao.”

“Được.” Tôi đứng dậy. “Ông có sao không?”

“Vẫn hơi mệt tí sau buổi cầu vong. Tôi mất nhiều sức quá.” Ông ngáp ngừng. “Tôi - tôi vẫn chưa hiểu sao lại làm được như thế. Tôi có cảm giác... ờ, thứ lỗi cho tôi, Diêm Hậu, nhưng tôi có cảm giác buổi cầu vong còn ẩn chứa nhiều điều mà Hộ vương chưa cho chúng ta biết.”

Tôi thở dài. “Tom ạ, nếu có một điều tôi có thể nói với ông về người Rephaite thì đó là luôn có nhiều điều mà họ chưa cho chúng ta biết.”

Hang ổ tội phạm của Hari hóa ra là quán ăn khuya có tên là Quincey. Đó là một tòa nhà cao hẹp ở một góc phố, mặt tiền ốp gạch nung ố bẩn và cửa sổ bập bùng ánh nến. Chắc đã gần sáng, nhưng xét từ những bóng người bên trong thì quán chắc vẫn đông nghẹt. Một người bán hàng rong hốc hác đang bán bánh mì gối và xúp từ một cái xe đẩy gần đó.

Bên trong, tường quán đen sì, lát gạch men, một người vô minh đang chơi “Cung đàn thất lạc” trên piano, một tác phẩm thánh phòng bị cấm mà tôi vẫn luôn thích. Mỗi nốt đều cố vang lên để át tiếng trò chuyện. Ai đó ném một nắm đinh vào người chơi đàn - khán giả khó tính thật - nhưng gã vẫn kiên trì hát tiếp.

Trong quán ẩm đến nỗi các cửa sổ đều mờ hơi nước. Hari dẫn chúng tôi lên tầng trên, đưa chúng tôi đến một chiếc bàn, rồi chìa ra nắm tiền.

“Nhã ý của Du Hậu đấy. Một chút quà để tỏ lòng biết ơn các vị đã, ờ, hợp tác.” Tôi định từ chối, nhưng Maria chớp lấy nắm tiền. “Giờ tôi phải nói chuyện với một tay cung cấp hàng - đừng gây chú ý nhé.”

Những người khác bỏ mặt nạ ra, nhưng tôi vẫn đeo nguyên. Tôi chẳng đại gì mà chuồng mặt ra, dù đây có là nơi trú ẩn của tội phạm đi chăng nữa.

Maria đứng lên. “Tôi đói ngấu rồi. Tôi sẽ đi kiếm cái gì ăn.” Tôi túm cổ tay bà.

“Thử hỏi xem bà có tìm hiểu được gì về Cassidy không nhé,” tôi nói. “Nhưng kín đáo một chút.”

“Cứ làm như tôi không kín đáo bao giờ ấy.”

Bà chen qua đám đông đến quầy bar trong khi tôi ngồi lại với Eliza và Tom, quan sát xung quanh. Một màn hình thông báo trên đầu chúng tôi đang phát một trận cầu băng, môn thể thao mùa đông toàn quốc của Scion. Hồi còn ở động, Jaxon chưa bao giờ cho phép chúng tôi xem các trận đấu vì chúng “phù phiếm”, nhưng Nadine thường lén ra một quán ô xi gần đó để xem. Dân vô minh ở London đều cuồng cầu băng; nhưng nhiều người đang theo dõi trận đấu ở đây đều là thối thị. Khi đội Mỏ Neo Manchester ghi một điểm, nửa số khán giả gục xuống bàn trong khi số còn lại hò reo đắc thắng và vỗ lưng nhau.

“Paige này,” Maria nói khi bà quay lại (tôi gần như không nghe được bà nói giữa tiếng ồn ào), “tên đứng quầy rượu bảo Cassidy nổi tiếng vì ăn trộm vũ khí và bán chúng cho con buôn ở chợ đen. Cuối cùng gã bị chủ ở SciPLO bắt quả tang. Trên đường bị áp giải đến giá treo cổ thì hắn thoát được và nghe đồn là đang lẩn trốn, nhưng không ai biết là ở đâu.”

“Tất nhiên rồi,” tôi nói. “Có thông tin gì hữu ích không?”

“Gã trọc đầu, vô minh, và luôn che một miếng vải trên mặt. Chỉ có thế. Hữu ích thật, tôi biết.” Bà chen vào ngồi cạnh Eliza. “Tôi đã hỏi về các nhà máy SciPLO. Hình như là có mười bảy nhà máy tất cả, với quy mô khác nhau, tất cả đều tập trung vào đạn dược. Và không có lý do gì để Scion phải sản xuất đạn dược hàng loạt trong năm vừa rồi trừ phi chúng đang chuẩn bị cho một cuộc xâm lược khác.”

“Hoặc chúng đang cố gắng cung cấp máy quét cho toàn bộ lính,” tôi nhắc.

“Tôi không nghĩ phải cần đến *mười bảy* nhà máy để làm việc đó. Nhưng dù gì thì chúng ta cũng nên ở lại đây và phá hủy chúng.”

“Phá hủy các nhà máy ư?” Tom hỏi. “Cả mười bảy cái?”

“Phải, các nhà máy. Cả mười bảy cái. Phải triệt hạ chúng.”

“Được rồi,” tôi tung từng nói. “Vậy chúng ta sẽ làm thế nào?”

Maria mở bật lửa ra. “Tôi là chiêm hỏa, Paige ạ.” Bà gọi

một vong đến, và nó đem ngọn lửa đến đầu điều thuốc của bà. “Tôi đảm bảo với cô là tôi có thể gây ra một chút hỏa hoạn.”

Eliza giật tay bà xuống. “Maria, ở đây có dân *thong manh*,” chị rít lên. “Bà đang làm cái trò gì thế?”

“Không ai quan tâm đâu, cô bé ạ. Nhìn mà xem.”

Bà chỉ sang bàn bên cạnh, ở đó một khán sư đang ngồi với một quả cầu thủy tinh dưới hai bàn tay. Một tấm biển quảng cáo đặt bên cạnh, PHI TỰ NHIÊN THỦ THIỆT. TIẾT LỘ KẾT QUẢ CỦA MỌI TRẬN CẦU BĂNG. Một đám vô minh háo hức vây quanh bà ta, không ai có vẻ là muốn tố cáo bà ta cả.

Cuộc trò chuyện tạm dừng khi một bồi bàn đem thức ăn và mấy ly ca cao nóng ra cho chúng tôi. “Ý tôi là,” Maria nói, khi gã đã quay đi, “nếu chúng ta không đột nhập vào nhà máy được thì...”

“Chúng ta sẽ không đốt cái gì cả,” tôi nói. “Nếu phá hủy các nhà máy, chúng ta cũng phá hủy luôn manh mối có thể dẫn chúng ta đến chỗ hạt nhân.”

“Cô có ý gì hay hơn không, nhóc?”

Tôi lại nhìn quanh phòng. “Chúng ta phải tìm ra gã Cassidy này. Dani sẽ không đưa tên gã cho tôi nếu chị ấy không nghĩ gã có thể giúp được.”

“Chúng ta cũng có thể liên lạc với Catrin Attard,” Maria nói.

Eliza nghiêng đầu, tôi liền giải thích: “Em gái của Roberta, bị xử tội treo cổ. Nếu cô ta đã giúp bọn Dân Vệ nổi dậy thì rõ ràng là cô ta sẵn sàng chống lại Scion.”

“Du Hậu đã cấm chúng ta liên lạc với em gái cô ta.” Tom liếc nhìn qua vai. “Chúng ta không nên trái lệnh cô ta trong chuyện này. Đây là lãnh thổ của cô ta mà.”

“Chúng ta không thể cứ cãi lý về *lãnh thổ*, Tom ạ,” tôi cúi kính nói, và ông ậm ừ.

“Cô ta có thể đuổi chúng ta nếu biết chúng ta định chọc ngoáy vào đó. Hơn nữa, chắc chắn Catrin đang bị Scion giam giữ rồi.”

Tôi xoa xoa thái dương. Nếu muốn đột nhập vào SciPLO

mà vẫn bảo toàn được tính mạng thì chúng tôi phải lên kế hoạch thật cẩn thận.

“Chuyện tìm Cassidy ở đâu thì tôi có một ý tưởng,” tôi nói. “Nhưng khả năng thành công cũng thấp thôi.”

“Khả năng thành công của cả cuộc cách mạng này cũng thấp mà,” Maria nhắc tôi.

“Hari có nói đến một quận tên là Ancoats. Anh ta nói nhiều công nhân người Ireland sống ở đó.”

Eliza cau mày. “Thì sao?”

“*Cassidy* là một cái họ Ireland đã được Anh hóa.”

Mặt chị dần ra. “Giống như họ của em.”

“Chính xác.” *Mahoney* là một phần trong di sản của chúng tôi mà cha tôi đã luôn cố giữ lấy. “Nếu gã đang trốn ở Ancoats, những người ở đó có thể sẽ tiết lộ chỗ của gã với một người đồng hương.”

“Nhanh trí đấy,” Maria nói.

Tôi uống nốt cốc nước. “Trong khi tôi vắng mặt, chúng ta cần theo đuổi các hướng khác. Tom: tôi muốn ông cố bắt chuyện với một số công nhân ở nhà máy. Hỏi xem họ làm gì ở đó, xem có ai chịu nói chuyện không. Maria, Eliza: tìm hiểu xem Catrin Attard có còn sống không và đang bị giam ở đâu. Và cố đừng để Roberta hay đám Du Tử chú ý.”

Với những hướng điều tra như thế này, chắc chắn chúng tôi sẽ phải tìm được manh mối gì đó có thể đưa chúng tôi đến gần hơn với việc mở khóa bí mật của lá chắn dò. Nếu không, tôi sẽ phải tay trắng quay về London, và tôi nghĩ mình sẽ chẳng còn làm Diêm Hậu được lâu nữa đâu.

Pháo đài

Bị thuyết phục, tôi quay về chỗ của Hari để ngủ một tiếng, và chẳng mấy chốc tôi đã phải cực kỳ hối tiếc vì quyết định này. Chúng tôi vừa về chưa được bao lâu thì một người bạn của Hari gọi đến báo rằng nhà máy SciPLO gần đó nhất đang bị khám xét, có nghĩa là sẽ có thêm nhiều hoạt động chính phủ trong vòng vài giờ tới. Hari thẳng thừng từ chối cho phép bất kỳ ai trong số chúng tôi ra khỏi nhà cho tới khi chúng đã đi hết.

Tôi đi đi lại lại trên gác xép suốt cả buổi sáng, phát điên vì sốt ruột. Cái đồng hồ trở thành một thứ giễu cợt tôi. Mỗi giây trôi qua là lại thêm một giây Nghị Hội bị giam cầm, và cho tới giờ thì chuyến đi của chúng tôi vẫn chưa dẫn tới đâu cả. Tôi không thể tưởng tượng nổi Nick đang chịu đựng ra sao.

Đến trưa, tôi mất kiên nhẫn và gõ cửa phòng Hari. “Đợi một tí,” anh ta gọi, nhưng tôi đã mở cửa vào.

“Hari, chúng ta phải...”

Giọng tôi kéo dài rồi ngừng bật, và lông mày tôi nhướng lên hết cỡ.

Rèm trong phòng đã được kéo kín. Hari ngồi dậy trên giường, tay ôm Eliza, chị đang ngả đầu lên vai anh ta. Cả hai đều đầu bù tóc rối và mắt thì đỏ đẫm. Nhìn thấy tôi, Eliza ré lên “Chết *tiệt*, Paige” và kéo chăn lên che đôi vai trần. Tôi háng giọng.

“Diêm Hậu.” Hari loay hoay tìm kính. “Xin lỗi. Ờ. Mọi việc ổn cả chứ?”

“Tuyệt vời. Nếu anh đã... xong,” tôi nói, “phiên anh kiểm tra xem chúng ta đã đi được chưa?”

“Được, tất nhiên rồi.”

Tôi vội lùi ra ngay. Sau lưng tôi, Eliza rên lên mấy tiếng nghe như là “không bao giờ quên được chuyện này”.

Lẽ ra từ nhiều năm trước tôi đã phải học được rằng không nên xông qua những cánh cửa đóng kín. Thói quen ấy đã khiến tôi gặp nhiều rắc rối hồi đi thu tiền cho Jaxon.

Jaxon... Tôi tưởng tượng ra ông ta đang phì phèo hút xì gà ở Chắp chính viện, cười khẩy trong khi London oằn mình dưới gót ủng quân đội.

Trong bếp, tôi đắp quần áo lên người trong lúc đợi những người khác ra. Mấy phút sau Hari chạy vào, đã mặc áo mới, mặt ngượng ngùng.

“Cuộc khám xét vừa kết thúc rồi,” anh ta nói. “Cô có thể đi bây giờ nếu cô muốn.”

“Tốt.” Tôi cài áo khoác vào. “Khoảng vài tiếng nữa chúng tôi sẽ về.”

“Tôi phải đi làm. Khi nào về cứ ra quây, tôi sẽ đưa chìa khóa cho.”

Maria và Eliza gặp tôi ở hành lang - má Eliza còn đỏ ửng - và chúng tôi cùng nhau đi ra bến tàu dưới màn mưa bụi. Trong lúc đợi tàu, Eliza thì thào, “Xin lỗi, Paige.”

“Chị không cần phải xin lỗi. Em có phải là tuần tra tình dục đâu.”

Chị nén một cái cười. “Không. Nhưng chị không nên bị sao nhãng.” Nước mưa nhỏ xuống từ chân tóc chị. “Chỉ là... đã lâu quá rồi.”

“Hừm.” Tôi hà hơi vào tay.

“Đừng làm gì liều lĩnh khi không có bọn chị đấy nhé.” Chị huých khuỷu tay vào tôi khi tàu của tôi đến nơi. “Em có thói quen xấu là lên tàu rồi không về nữa.”

“Em có *bao giờ* làm cái gì liều lĩnh đâu?”

Chị ném cho tôi cái nhìn hồ nghi. Không để chị kịp trả lời, tôi đã lên tàu.

Chắc hẳn bầu trời Manchester chẳng xanh bao giờ. Tôi ngắm thành phố qua cửa sổ, quan sát những chuyển động dưới đường tàu một ray. Khi con tàu vòng qua một ngã rẽ và

xóc nảy chạy qua một nhà máy SciPLO nữa, tôi ngã người tới trước cho đến khi hơi thở phả kín mặt kính. Một nhóm công nhân đang giận dữ chỉ trỏ về đám Dân Vệ đứng sau cổng.

Nơi này đang căng như dây đàn.

Khi con tàu lại rời bến, ý nghĩ của tôi trở về với Hộ vương như một lẽ tất yếu. Tôi chưa cảm thấy sợi dây vàng kể từ khi chúng tôi rời London. Mới đầu tôi cứ nghĩ bằng cách nào đó hấn đã làm đứt nó, nhưng nó vẫn còn đó - chỉ im lìm mà thôi. Chắc là vì tôi không thể cảm nhận hấn khi hấn ở Âm Gian, khi hấn bước qua cái thế giới điều tàn đằng sau tấm mạng đó.

Tôi đã quá mải mê với những rắc rối của con người đến nỗi thật lạ khi nhớ lại những vấn đề xa xôi, mờ mịt ở She'ol. Giờ họ sẽ đi tìm Adhara Sarin, thuyết phục bà ta rằng tôi có khả năng chỉ huy Nghiệt Hội chống lại tộc Sargas. Có lẽ họ tìm thấy bà ta rồi. Nhưng khi bà ta đòi bằng chứng về khả năng lãnh đạo của tôi, Hộ vương sẽ không có gì cho bà ta cả. Chưa có. Hấn tin tưởng vào tôi hoàn toàn, và tôi thì làm được quá ít để đền đáp lại.

Ý nghĩ về hấn khiến lồng ngực tôi nhói đau. Sự im lặng bên đầu dây của hấn làm tôi lo sợ, như thể mất đi một giác quan của mình.

Quận Ancoats nằm gục dưới bóng nhà máy SciPLO lớn nhất thành. Tôi đi xuống từ bến tàu và lội qua tuyết, đầu cúi gằm tránh gió, thầm biết ơn vì có cái mặt nạ phòng độc che chắn. Trong lúc lang thang giữa những căn nhà xây áp lưng vào nhau - mục nát và nhỏ đến nỗi tôi có thể với tay lên chạm vào mái nhà - tôi đi qua một dòng chữ màu da cam trên nền tường đá: MAITH DÚINN, A ÉIRE⁽¹⁾. Tiếng Ireland ở giữa lòng Scion khiến thần kinh tôi giật thon thót, nhưng rồi trong tôi lại tràn ngập nỗi nhớ nhà dành cho một nơi tôi chưa từng nhìn thấy từ hồi tám tuổi.

Người dân ở đây đi lại như đang mộng du. Phần lớn mặc những bộ đồng phục nhà máy đã xơ xác, mặt mũi thì đờ đẫn.

1. Tiếng Ireland, tạm dịch: Chúc may mắn, Ireland.

Một số người thì ngồi trên ngưỡng cửa, quần mình trong những tấm chăn dơ dáy, tay chìa ra xin tiền. Trong số họ có một người phụ nữ trẻ, tay ôm hai bé trai. Má chị hoen vết nước mắt.

Tôi hỏi thăm Jonathan Cassidy ở vài cửa hiệu nhỏ trong quận: một hàng buôn than, một hiệu giày, một tiệm bán kim chỉ nhỏ xíu. Ở đâu họ cũng tránh mắt tôi và lăm bầm “không có đây”. Tôi vừa bước ra khỏi tiệm bán kim chỉ thì một tấm biển đề chữ ĐÓNG CỬA được treo lên cửa sổ tiệm. Tôi rất muốn tháo mặt nạ ra để chứng tỏ tôi không đi săn lùng gã cho Scion, nhưng không có gì đảm bảo là ở đây tôi sẽ được an toàn cả.

Cuộc tìm kiếm nhanh chóng đưa tôi đến một quán ăn mà Hari đã nhắc tới, nằm ở góc Phố Hoa. Trên cánh cửa hẹp của nó không có cửa kính hay tay cầm gì cả. Lớp sơn bong tróc cho biết tên quán là *Teach na gCladhairí* - Nhà Cửa Kẻ Hèn. Một con lươn bụng vàng vằn mình trên biển hiệu quán.

Một hỗn hợp mùi ẩm mốc và thuốc lá xộc vào tôi trong quán. Tranh vẽ cảnh giông bão treo chặt kín những bức tường phủ giấy dán in hoa đang tróc dần. Một phụ nữ vô minh xương xẩu, mặt cau có quát tôi từ sau quầy.

“Cô muốn gì?”

Tôi hắng giọng. “Cà phê. Cảm ơn.”

Bà ta quay ngoắt đi. Tôi thay cái mặt nạ phòng độc bằng chiếc cà vạt đỏ. Một phút sau, bà phục vụ đã dẫn mạnh một tách cà phê trước mặt tôi cùng một đĩa bánh mì muối nở. Cà phê loãng và bốc mùi như giấm.

“Của cô đây,” bà ta nói.

“Cảm ơn bà.” Tôi hạ giọng. “Tôi đang tự hỏi bà có thể giúp tôi không. Bà có người khách nào tên là Jonathan Cassidy không?”

Bà ta guờm guờm nhìn tôi rồi đi thẳng về quầy. Lần sau có lẽ tôi nên chìa ví ra.

Quanh tôi có mấy người khách nữa, đều đang ngồi một mình ở các bàn nhỏ. Chắc hẳn phải có ai đó biết gã này đang trốn ở đâu chứ. Tôi nhặt tờ thực đơn nhòn mở lên và xem qua cho có vẻ.

“Cô nên thử món thịt hầm.”

Tôi liếc nhìn gã vô mình râu ria xồm xoàm vừa lên tiếng. Gã vào quán sau tôi và cũng mới được phục vụ. “Sao cơ?”

“Món thịt hầm ấy.”

Tôi ngó qua món đó. “Có ngon không?”

Gã nhún vai. “Ngon tuyệt.”

Cũng hấp dẫn đấy, nhưng tôi không thể nấn ná thêm được. “Nói thật là tôi không dám chắc mình có tin đầu bếp không,” tôi nói. “Cà phê này ngửi như cái thứ để đem rưới lên khoai tây chiên ấy.”

Gã đàn ông bật cười. Hầu hết mặt gã bị che bởi một chiếc mũ lưỡi trai. “Cô đến từ Scion Belfast hả?”

“Tipperary.”

“Giọng cô nghe khá đấy. Chắc cô rời đó lâu lắm rồi.”

“Muoi một năm.” Tôi có thể thấy giọng mình nặng dần chỉ nhờ nói chuyện với gã. “Anh đến từ Galway à?”

“Phải. Ở đây được hai năm rồi.”

“Và tôi đoán anh cũng không biết người nào tên là Jonathan Cassidy cả.”

“Không còn nữa,” gã đáp. “Tôi bỏ hẵn rồi.”

Tôi nhìn đi nơi khác, rồi nhìn lại khi chợt nhận ra gã đang ám chỉ điều gì. Gã chìa tay ra.

“Glaisne Ó Casaide.” Sau một thoáng, tôi bắt tay gã. Lòng bàn tay gã dày cộp vết chai. “Tôi đã đổi hẵn tên riêng khi đến đây, nhưng không thể bắt mình cắt đứt mọi mối liên lạc được. Tôi dám chắc cô cũng biết cảm giác đó, Paige Mahoney ạ.”

Tôi ngồi im phăng phắc, như thể chỉ cần tôi hơi giật mình một chút là gã sẽ tiết lộ danh tính của tôi cho cả quán biết. Gã có thể là một kẻ lẩn trốn như tôi, nhưng đâu phải tội phạm nào cũng biết trọng danh dự. “Sao anh biết?”

“Một cô gái người Tipperary đeo khăn che mặt, tìm kiếm một kẻ bị Scion truy nã. Chẳng phải là thiên tài cũng đoán ra. Nhưng tôi sẽ không cho ai biết đâu.” Gã quay người nhìn ra cửa sổ. “Chúng ta đều có bí mật, phải không nào?”

Khi thấy nửa bên kia mặt gã, tôi phải cố lắm mới giữ được vẻ bình thản. Chỗ má quanh quai hàm gã đã rửa hết, để lộ phần lợi tro tro đen sì và những chỗ răng khuyết.

“Hàm phốt pho. Làm việc với phốt pho trắng thì ai cũng bị,” gã nói. “Không đi bệnh viện được. Đó là một trong nhiều bất lợi của việc không có giấy tờ định cư chính thức ở Scion, cộng thêm lương ba cọc ba đồng nữa. Thế mà chúng còn không hiểu sao tôi lại phải kiểm soát thêm chút ít ở bên ngoài.”

Khi gã nói, phần trong miệng gã lộ ra thêm. Tôi thoáng thấy một mẩu lưỡi hồng hồng.

“Tôi nghe nói có một cô gái đang hỏi thăm về tôi. Chắc cô có lý do chính đáng,” gã nói. “Khi bạn tôi ở tiệm kim chỉ báo với tôi về cô, tôi đã đi theo cô. Vậy cô muốn gì?”

Đây là cơ hội của tôi. Sau khi liếc nhanh quanh quán một cái, tôi đến ngồi cạnh gã.

“Tôi biết rằng anh làm việc cho SciPLO. Rằng anh đã ăn trộm đồ của chúng. Tôi được biết là máy quét lá chắn dò xách tay đang được sản xuất ở một trong những nhà máy ở đây,” tôi thì thào. “Có đúng thế không?”

Phải một lúc lâu sau gã mới gật đầu gọn lỏn.

“Đúng thế. Ở nhà máy có tên là Cơ sở SciPLO B. Đó là chỗ duy nhất chúng sản xuất máy quét,” gã nói. “Không may là cô sẽ không có được nhân chứng trực tiếp đâu, nếu đó là cái cô muốn. Một khi đã bị cử đến đó thì coi như là án chung thân luôn. Công nhân ăn, ngủ và chết đằng sau những bức tường của nó.”

“Họ không bao giờ ra ngoài ư?”

“Không, từ một năm nay rồi. Nó là một pháo đài. Chẳng mấy người ngu ngốc đến độ xin vào làm việc ở đó, vì vậy các công nhân bị ép chuyển từ nhà máy khác đến, thường là không được báo trước.” Gã xúc thịt hầm cho vào miệng. “Nội bất xuất, ngoại bất nhập. Kể cả ngài Emlyn Price cao quý cũng ít khi thò mặt ra, mặc dù tôi dám chắc hẳn có thể tự do đi lại. Hẳn làm việc ở đó.”

Chính là tên Bộ trưởng Bộ Công nghiệp. Vụ này sặc mùi bí mật quân sự. Giờ chúng tôi đã khám phá được chút manh mối rồi. “Nếu không có ai ra ngoài, sao anh *biết* là chúng sản xuất lá chắn dò ở đó?”

“Ai cũng biết. Tất cả chúng tôi.”

“Anh có bao giờ nghe được gì về cách vận hành của các máy quét - hay là cách vận hành của chính lá chắn dò không? Ví dụ như là nó được cấp năng lượng bằng cách nào chẳng hạn...”

Gã cười khùng khục. “Nếu có thông tin đó thì tôi đã bán rồi. Nhờ có Price, bí mật đó được khóa kín ở Cơ sở B. Ngay cả đám Du Tử cũng không biết đích xác chuyện gì xảy ra trong đó, mà họ thì biết hầu hết mọi chuyện ở Manchester.”

Tôi cau mày. “Sao anh biết về đám Du Tử? Anh là...”

“Không thể không biết được. Roberta không gây rắc rối gì cho chúng tôi, dù cô ta không quan tâm mấy đến những người không phải là phi tự nhiên. Cô ta chỉ lo việc của mình. Nhưng em gái cô ta thì...”

Vẻ kinh tởm hiện lên mặt gã.

“Tôi đoán anh không ưa Catrin lắm,” tôi nói.

O Casaide lấy một miếng bánh mì muối nở để quẹt nốt chỗ thịt hầm. “Con bé ấy ghê gớm lắm. Người ta nói nó không thích thú gì khi không được ông bố quá cố chọn làm người đứng đầu, nên để bù lại, nó khùng bố những người nó coi là yếu đuối.”

Cô ta hẳn sẽ rất hợp với thời của Haymarket Hector.

“Chúng tôi là một trong những quận phải làm mỗi cho nó. Nên tôi trả một xu cho mỗi lần nó đến đòi tiền ‘bảo kê’ để tránh chính những thằng du côn nó thuê để hành hạ chúng tôi...”

“Cô ta chọn nạn nhân bất kỳ ư?”

“Thường là thế, nhưng nó có vẻ đặc biệt thù bọn tôi. Nó có kinh địch là một Du Tử đến từ Dublin. Catrin thắng trận đối đầu cuối cùng, nhưng thằng kia đã vung được một cú ra trò trước khi bị con bé đâm vào bụng. Dân Du Tử đánh nhau bằng dây lưng, cô biết đấy.” Gã vung hai bàn tay ra. “Từ đó nó trừng phạt chúng tôi vì kẻ đã rạch sẹo lên mặt nó.” Trán gã tối sầm lại. “Ngày mai nó sẽ bị treo cổ ở Spinningfields, thế là rảnh nợ.”

Điều khiến tôi rung mình nhất là bất chấp thông tin mới này, tôi vẫn không loại trừ việc nhờ vả cô ả.

Bà phục vụ bung một bát cháo rầm rầm đi qua. “Ban này tôi thấy mấy người công nhân biểu tình trước cửa một nhà máy,” tôi nói. “Anh có biết ai chỉ huy họ không? Ở đây còn tay chơi chủ chốt nào khác ngoài chị em nhà Attard không?”

Gã lắc đầu. “Đó chỉ là mấy vụ tự phát thôi. Càng ngày càng nhiều những vụ như thế kể từ khi tên khốn Price đưa ra định mức.”

“Có vẻ như Price là nguồn gốc của mọi nổi thống khổ ở đây nhỉ.”

“Đúng thế. Trước khi hấn đến mọi chuyện cũng khá tệ rồi, nhưng không đến mức này.”

Emlyn Price. Tôi suy nghĩ thật kỹ. Roberta Attard nói hấn đã lên chức bộ trưởng Bộ Công nghiệp cách đây một năm, tức là cùng thời điểm việc sản xuất đạn dược và lá chắn dò được đẩy nhanh. Nếu hấn chịu trách nhiệm đảm bảo cho việc sản xuất ở Manchester đi đúng thời hạn thì hấn chính là chìa khóa cho thành công của Vance.

“Cảm ơn,” tôi nói. “Anh đã giúp được rất nhiều.”

Tôi đã có thứ mình cần. Tôi đang chực đứng dậy, chuẩn bị quay về với những người khác và cho họ biết Cơ sở B là mục tiêu của chúng tôi, thì lại ngồi xuống ghế.

“Anh rời Ireland cách đây hai năm.” Tôi vẫn hạ thấp giọng. “Scion đã làm gì ở đó kể từ khi tôi rời đi?”

Ó Casaide kéo cái lưới trai trên mũ sụp xuống thêm một chút. “Cô đã đi cách đây lâu lắm rồi. Tôi nghĩ cô vẫn còn nhớ về nơi đó như ngày xưa. Đảo Ngọc.” Gã bật ra một tiếng cười. “Đúng là một đồng xam xí.”

“Tôi đã chứng kiến đợt Bạo loạn Molly. Tôi đã ở Dublin.”

Gã lặng thinh hồi lâu.

“Tôi đoán cô đi vào khoảng năm 2048,” cuối cùng gã nói.

Tôi chậm rãi gật đầu.

“Vừa kịp lúc. Sau khi chúng treo cổ nốt những người đứng đầu cuộc bạo loạn, số quân nổi dậy còn lại bị tống đến một trong bốn trại khổ sai khổng lồ, mỗi trại đặt ở một tỉnh của Ireland. Ở đó họ nhận bất kỳ ai còn mạnh khỏe - bất kỳ ai không cần thiết cho việc vận hành đất nước theo các cách

khác. Tôi đã ở trại Connacht suốt bốn năm, quần quật chặt cây mà chẳng được ăn gì ngoài bánh mì.”

Tôi nghe những lời đó mà không hiểu gì. Tôi biết là phần lớn đất nước đã bị Scion cai trị, ngoại trừ những khu đất nhỏ do quân nổi dậy chiếm giữ, nhưng tôi nghĩ rằng tình cảnh ở đó không khác gì mấy so với ở đây. Tuyên truyền chống phi tự nhiên. *Không nơi nào an toàn bằng.*

“Phải mất rất lâu tôi mới trốn được. Tôi đi về phía bờ biển và lên lên một con tàu chở gỗ đến Liverpool. Rồi tôi tự kiếm sống ở đây. Trong một thời gian.”

Gã vẫn ăn tiếp. Căn phòng quay tít quanh tôi. Chúng đang sử dụng lao động khổ sai ở Ireland, quê hương tôi - vất kiệt mảnh đất ấy để cung cấp nhiên liệu cho viên cảnh của Nashira về một thế giới do Scion cai quản.

“Tôi không hiểu,” tôi gắng gượng nói. “Trên ScionEye, họ luôn nói về ‘vùng Pháp quan cổ’. Tôi cứ nghĩ là...”

“Cô nghĩ rằng đó là vùng duy nhất do Scion làm chủ hoàn toàn. Đó chỉ là một lời dối trá hay ho mà chúng nhồi sọ người dân để thuyết phục họ rằng lũ Ireland chúng ta là một bọn man rợ. Chẳng có vùng Pháp quan cổ nào hết. Scion kiểm soát toàn bộ Ireland.”

Câu hỏi tiếp theo là một câu tôi không nên đưa ra. Gã nói đúng; tôi không nên làm ô uế ký ức của mình. Tôi không nên biết. Tôi nên giữ tuổi thơ của mình trong một cái hộp kính, để không gì có thể làm nó vấy bẩn.

“Anh đã...” Tôi ngừng lại, rồi tiếp: “Anh đã bao giờ nghe nói đến Feirm na mBeach Meala chưa?”

“Không.”

Tất nhiên là không rồi. “Đó là một trại bò sữa ở Tipperary. Của gia đình,” tôi nói, dù đã biết trước là gã sẽ lắc đầu. “Tên người chủ là Éamonn Ó Mathúna và Gráinne Uí Mhathúna.”

“Thế thì họ chẳng còn trang trại đâu. Phần lớn các trại gia đình đều bị gộp lại thành các trại lớn. Trang trại công nghiệp.”

Ông nội tôi đã luôn phản đối trang trại công nghiệp. Gia súc của ông được chăm sóc rất dịu dàng. *Chất hơn lượng*, có lần ông đã nói với tôi như thế trong lúc rót sữa vào chai. *Thức bò*

thì kem sẽ hỏng. Trang trại đó là cả cuộc đời của ông bà; ông bà đã làm lụng vì nó kể từ khi họ cưới nhau thuở thiếu thời.

“Cảm ơn anh,” tôi nói. “Vì đã cho tôi biết.”

“Không có gì.” Gã vỗ vỗ tay tôi. “Tôi chúc cô mọi may mắn trong việc cô đang làm, Paige Ní Mhathúna ạ, nhưng tốt nhất là cô đừng nghĩ về Ireland nữa. Cái quán này được đặt tên như thế cũng là có lý do.” Gã quay đi. “Tất cả chúng ta đều đã để lại người mình yêu thương trong bóng tối.”

Manchester lướt qua ngoài cửa sổ, một bức bích họa xám xịt trên nền trời. Tôi ngồi lặng trên tàu.

Mảnh đất chôn nhau cắt rốn trong ký ức của tôi đã biến mất. Lẽ ra tôi phải biết trước rằng Scion, những kẻ buôn bán thịt người, sẽ chẳng bao giờ khoan hồng với những người con của Ireland. Tôi tưởng tượng ra quân lính giẫm đạp qua thung lũng Aherlow, châm lửa đốt tất cả những gì chúng chạm tới.

Gió cào vào mặt tôi khi tôi xuống tàu. Xương sườn tôi như bị gãy, như thể chúng không mang nổi hình hài của tôi nữa. Tôi đã bỏ đi, còn ông bà tôi thì ở lại. Và chuyện đó không thể thay đổi được nữa. Dù họ có chưa chết thì việc mất trang trại cũng sẽ khiến họ chết dần chết mòn. Tôi bắt mình không được nghĩ đến cảnh họ chết mòn trong một trại tập trung, hoặc cố gắng trong tuyệt vọng để tự cày cuốc kiếm sống.

Tôi sẽ biến thành đá. Vì những người ở đây, vì ông bà tôi, vì chính bản thân tôi. Tôi sẽ đập tan Scion, như chúng đã đập tan đất nước tôi yêu, cho dù có mất hết từng ngày trong quãng đời còn lại.

Và tôi sẽ bắt đầu ở đây. Cho dù cái giá phải trả là gì.

Trời đã tối khi tôi quay về Phố Essex. Quán Hoa Hồng Đỏ ngọt ngào và đông nghẹt người, phần lớn đang mải mê xem một trận cầu băng khác, ai cũng mặc áo gi lê in chữ MÓNEO MANCHESTER hoặc CHÍNH PHẠT MANCHESTER. Khi tôi đã lách được qua những khuỷu tay và những cái lưng, Hari vẫy tôi ra quầy. Tôi đón lấy cái cốc xộp đựng trà anh ta đưa cho cùng với chìa khóa của nhà an toàn, và lê bước lên

cầu thang, để lại những vệt tuyết sau lưng. Tom đang đợi tôi trong phòng khách.

“Có may mắn gì không, Diêm Hậu?”

“Có.” Tôi bỏ mặt nạ phòng độc ra. Bên dưới nó, tóc tôi bết chặt vào trán và gáy. “Có vẻ chúng ta sẽ cần đột nhập vào Cơ sở SciPLO B.”

Tôi kể lại cho ông những gì tôi đã khám phá được. Ông vuốt râu, mắt hơi nheo lại.

“Chúng đang mất rất nhiều công sức để giữ bí mật những gì xảy ra trong đó,” ông nói khi tôi kể xong. “Tại sao?”

“Lá chắn dò là vũ khí then chốt của Vance. Mụ ta phải bảo vệ nó,” tôi đáp. “Một lá chắn dò *xách tay* lại càng cần được giữ bí mật - nếu bọn Dân Vệ có lý do để tin là chúng sắp thành đồ thừa thì Scion sẽ phải đối mặt với nhiều hơn là vài vụ nổi dậy lẻ tẻ. Tôi nghĩ mụ ta muốn cung cấp máy quét cho tất cả quân lính, rồi chặt bọn Dân Vệ luôn.”

“Có lẽ cô nói đúng đấy. Khá lắm. Về phần tôi thì chẳng được gì,” ông nói. “Tôi giả làm ăn may và ngồi ngoài Cơ sở D. Tôi không thuyết phục được nhiều công nhân nói chuyện với mình, nhưng những người chịu nói thì bảo ở đó chẳng có chuyện gì khác thường cả. Một lát sau thì bọn Dân Vệ đuổi tôi đi, thế là tôi đến Cơ sở A. Cũng thế.”

“Đó là vì chẳng có gì để tìm hiểu cả,” tôi nói, “trừ phi ông làm việc ở Cơ sở B.”

Ông cười gằn. “Và chẳng ai có thể ra khỏi đó để kể lại mọi chuyện cả.”

Chúng tôi đang nói chuyện thì Eliza và Maria quay về. Họ đã đến nhà xuất bản thẩu thị ở Withy Grove để tìm hiểu về Catrin, nhưng không ăn thua. Các nhà báo của tờ *Người chất vấn* ủng hộ đại nghĩa của Nghiệt Hội, nhưng họ cũng có cùng quan điểm với Phố Grub: chỉ làm cách mạng bằng từ ngữ mà thôi. Tôi cập nhật với họ những điều tôi đã biết được, rồi bảo họ đi sưởi ấm và ăn chút gì đó. Tôi cần không gian để suy nghĩ.

Lên gác xép, tôi ngồi một mình và đánh dấu hai địa điểm trên bản đồ. Đầu tiên là Cơ sở SciPLO B, nằm ở khu kế bên

thành. Thứ hai là Nhà tù Spinningfields, cách đây khoảng bốn trăm mét, chỗ ở hiện tại của Catrin Attard.

Tôi ngồi trong bóng tối suốt một lúc lâu, cân nhắc các lựa chọn của mình.

Không kể đến vụ đột kích thảm bại ở nhà kho thì đây sẽ là phi vụ đầu tiên của Nghiệp Hội. Trong nhà máy đó có thông tin, và tôi quyết tâm lấy trộm cho bằng được.

Trước hết tôi cần vào được bên trong. Tôi là mòng hành, có khả năng di chuyển qua tường và cửa khóa, nhưng điểm yếu của tôi - cần có dưỡng khí - khiến tôi gặp phải một giới hạn thời gian. Mặt nạ dưỡng khí của tôi chỉ có thể giúp tôi duy trì sự sống chừng vài phút không hơn; tôi cần nhiều hơn thế để điều tra nhà máy, và để phá hủy hạt nhân, nếu nó được đặt ở đó - và tôi vẫn chưa nắm vững được công năng bản thân để có thể ở trong cơ thể người khác lâu đến vậy mà không gây hại cho cơ thể của chính mình.

Tôi sẽ phải tự mình đến nhà máy. Và để làm được điều đó, nhất là để không đánh động cho Roberta, tôi sẽ cần được giúp đỡ.

Catrin Attard đã sẵn sàng chống lại Scion, nếu xét theo liên minh gần gũi của cô ta với bọn Dân Vệ. Là người nhà Attard, hẳn cô ta có đủ hiểu biết về nơi này và đủ tay chân để đưa tôi vào Cơ sở SciPLO B. Có rất nhiều lý do để tiếp cận cô ta. Cô ta sắp gặp đầu dây thông lòng rồi.

Catrin và Roberta Attard. Hai chị em này như hai nửa của Hector vậy: một người có tính khát máu của hắn, người kia thì giống hắn ở tính bảo thủ.

Terebell sẽ muốn tôi làm tất cả những gì cần thiết để tìm ra hạt nhân của lá chắn dò. Có một thứ trong nhà máy đó sẽ dẫn chúng tôi tới đích. Tôi cảm nhận được điều đó.

Tôi đứng dậy và bồn chồn đi đi lại lại quanh phòng. Khi đi qua cửa sổ, một vệt màu lóe lên bỗng làm tôi chú ý. Một con bé Du Tử đang đứng đối diện nhà an toàn, chăm chú theo dõi. Cái khăn quàng cổ tím của nó chói rực ngay cả trong khối sương.

Roberta. Chị ta đã cử người đến canh chừng tôi, và cũng

chẳng bận tâm đến chuyện tôi có biết hay không.

Cảm giác quyết tâm đột ngột dâng lên khiến tôi dốc hết đồ đạc trong ba lô ra để tìm cái mặt nạ dưỡng khí. Mặc dù công năng của tôi có bị tổn thương trong cuộc tỉ thí, nhưng trong mấy tháng vừa rồi nó đã mạnh lên. Có thể tôi khỏe hơn là tôi nghĩ. Chỉ có một cách để tìm hiểu thôi.

Tôi đã học được một bài học đắt giá ở nhà kho khi xông vào mà không có bằng chứng gì ngoài những điều Danica nghe lỏm được. Lần này, tôi sẽ đảm bảo chúng tôi không lao vào một cái bẫy nữa.

Tôi biết vị trí thực địa của Cơ sở B, nhưng phải mất một lúc mới tìm được nó trong thanh khí. Khi chắc chắn mình đã tìm đúng chỗ - đầy chật những mộng trường lập lờ mong manh, yếu ớt vì kiệt sức - tôi liền nhập vào người đầu tiên tôi bắt gặp.

Một mê cung máy móc vây quanh tôi. Tất cả đều đắm trong ánh lửa đỏ rực của lò luyện. Mùi bốc lên thật khủng khiếp: một hơi sắt tanh nồng nóng cháy, như thể các bức tường đang tan chảy. Và *tiếng ồn* nữa: một bản tạp âm gồm tiếng động cơ và bánh xe, một nhịp tim không hồn làm rằng tôi rung lên. Tôi chỉ là một mẩu thịt trong cái miệng địa ngục. Vật chủ của tôi, mà tôi đã xoay xở để giữ vững, người đầm mồ hôi, đang cúi gằm bên một cái khay đầy những mảnh kim loại. Hai bên người cô ta, các bàn tay đang liên tục chuyển động, những ngón tay thoăn thoắt lựa nhặt các mảnh kim loại.

Ít ra đây cũng là một nhà máy thật sự, đang hoạt động - chứ không phải một cơ sở giả do Vance dựng nên. Tôi liếc mắt nhìn quanh xem có dấu hiệu gì của lá chắn dò hay kỹ thuật tâm linh không. Sau mỗi lần xuất thần, mắt tôi luôn phải mất một lúc mới tinh tường trở lại, nhưng tôi vẫn thấy được một tên Dân Vệ có vũ trang đứng gác ở cửa.

“Mặt khẩu.”

Tôi giật mình vì giọng nói cục cằn đó. Một tên Dân Vệ nữa, mặt che kín bởi mặt nạ phòng độc, ra đứng trước bàn làm việc. Tôi bất ngờ đến nỗi không nghĩ được câu trả lời nào khác ngoài: “Gì cơ?”

“Nói mật khẩu ngay.”

Các công nhân khác co rúm người. Khi tôi chỉ nhìn trần trời, cảm lạnh vì choáng váng, tên Dân Vệ liền nói, “Đi theo tao.” Tên Dân Vệ kia quay ngoắt đầu lại. “Chỉ huy, nghi ngờ có kẻ phi tự nhiên đột nhập.”

“Tôi xin lỗi,” tôi yếu ớt nói. “Tôi chỉ... tôi quên mất rồi.”

Hắn túm lấy vai vật chủ của tôi và đẩy cô ta ra khỏi bàn làm việc. Tôi hốt hoảng cuống cuồng lần tìm thanh khí - tôi vứt bỏ thân xác đi mượn và lao trở lại cơ thể của chính mình. Ngón tay tôi cào cái mặt nạ dưỡng khí ra, và tôi nằm vật sang bên, thở hổn hển.

Scion đã tìm ra cách để tôi không vào được các tòa nhà của chúng. Lẽ ra tôi phải đoán trước được điều này, sau khi dám đi thẳng vào Chấp chính viện trong một cơ thể đánh cắp, trơ tráo đe dọa cả Đại pháp quan. Giờ chúng đã vạ được lỗ thủng đó trên bộ giáp. Chúng chỉ cần cảnh giác hơn. Nếu có bất kỳ ai cư xử kỳ lạ, chúng sẽ hỏi mật khẩu đã được quyết định từ trước. Nếu người đó không nói được mật khẩu thì rất có thể họ là nạn nhân của một vụ nhập xác.

Tôi cảm thấy trần trụi. Công năng của tôi là vũ khí duy nhất tôi biết mình có thể dùng để chống lại chúng.

Đây chắc chắn là do Vance, Jaxon làm cố vấn cho mẹ. Ông ta biết tôi không thể truy cập vào ký ức vật chủ - tôi sẽ không biết mật khẩu. Ông ta biết các dấu hiệu cần chú ý: mất đồ dẫn, chảy máu mũi, cử động giật cục. Tôi vẫn chưa học được cách cư xử tự nhiên trong cơ thể vật chủ.

Tôi cởi áo len ra và hít thở, để mồ hôi khô dần trên da. Cô công nhân kia sẽ ngắt xủ khi tôi rời khỏi cơ thể cô ta; có thể chúng sẽ không đoán được đó là tôi. Việc cô ta quên mật khẩu có thể được giải thích là do nóng hoặc kiệt sức.

Nhưng nó vẫn có nghĩa là chúng tôi sẽ phải hành động thật nhanh, ngay trong đêm nay.

Tôi đến gặp những người khác trong bếp, nơi họ đang ngồi quanh bàn, ăn ngón ngấu một chiếc bánh bơ tự làm của Hari. Ngay khi Eliza nhìn thấy tôi, chị lao tới bên tôi.

“Em vừa mộng hành.”

Tôi gật đầu và ngồi xuống, làm thái dương giật lên thon thót.

“Tôi muốn giải thoát cho Catrin Attard. Nghe tôi đã,” tôi nói thêm, khi Tom nhăn mặt. “Chúng ta cần được giúp đỡ để đột nhập vào Cơ sở B, và tôi vừa phát hiện ra tôi không thể mộng hành vào trong được.”

Eliza cau mày. “Vì sao?”

“Ban này suốt nửa chúng đã bắt được em.”

Maria rít vào một hơi. “Chết tiệt.”

“Tôi không nghĩ chúng biết đó là tôi,” tôi nói, “nhưng chúng sẽ nghi ngờ. Chúng ta cần tự mình đến đó, và đi ngay.”

“Được. Tôi đoán là cô có kế hoạch rồi.”

“Cơ sở B được canh gác bởi Dân Vệ. Chúng ta biết là Catrin Attard có bạn bè trong số đó. Đây chính là thời điểm để thử xem chúng có ủng hộ chúng ta không - nếu chúng định nổi dậy hoặc giúp đỡ chúng ta thì bây giờ là đúng lúc đây. Tôi sẽ đưa ra một đề nghị với Catrin: nếu cô ta giúp chúng ta vào được nhà máy, tôi sẽ giải thoát cho cô ta.”

“Cô may là Chúa Tiêu không có đây nhé,” Tom lầm bầm.

“Tôi chưa bao giờ loại trừ khả năng liên minh với Dân Vệ cả. Tôi chỉ nói là nếu chúng ta cần chúng thì chúng ta sẽ cân nhắc lại. Và chúng ta đang cần chúng đây.” Tôi ngồi ngả ra. “Nếu ai có ý tưởng gì khác thì nói xem nào.”

Tom và Eliza đều im lặng, đúng như tôi đoán. Đây là manh mối duy nhất của chúng tôi.

“Thiên rụi nó đi được không?” Maria nói vẻ khấp khể.

Kết quả của việc cố biến một đám tội phạm thành một đội quân là thế này đây.

Nhà tù Spinningfields khá dễ tìm, như tất cả những nơi đầy rẫy cái chết khác. Trong lúc hồn tôi vẫn còn dẻo dai, tôi nhập vào một tên lính gác ở chòi canh, gã đang uống dở tách trà thì tôi lao vào mộng trường của gã. Trà nóng đổ hết lên đùi gã.

Bên trong nhà tù được thiết kế như một cái đồng hồ, với chòi canh ở trung tâm, bao quanh là năm tầng xà lim. Tôi nhắc

cơ thể mới của mình lên khỏi ghế, thở hổn hển vì đây là lần mộng hành thứ hai trong ngày, rồi đi xuống khỏi chòi canh, cẩn thận tránh những tên lính gác đang đi tuần.

Cầu thang dẫn ra lối đi chao đảo khi tôi bước xuống. Tôi đi qua thấu thị và vô minh: tất cả đều thiếu ăn và câm lặng, giống bọn hề xiếc ở xóm Tổ Quạ, nhiều người có triệu chứng ngộ độc flux rõ ràng. Một thiên cầm đang ngồi bó gối lắc lư trong góc một xà lim, hai tay đưa lên bịt tai.

Trong lúc tìm kiếm, tôi cố bắt bước chân mình uyển chuyển hơn, vẻ mặt tỉnh táo hơn, nhưng chỉ cần nhìn vào cái bóng, tôi cũng thấy mình đang di chuyển tự nhiên như một cái xác vừa sống dậy. Còn phải luyện tập nhiều.

Tôi dừng lại khi cảm nhận thấy một chiêm yên. Một người phụ nữ đang nằm trên sàn, chân gác lên giường.

“Tao tưởng tao được ăn bữa cuối cùng chứ,” cô ta nói giọng khàn khàn.

Không thấy ai trả lời, người tù ngoảnh đầu sang bên. Da cô ta xám ngoét, và môi thì đúng là bị dính flux.

“À, mà cũng có lý thôi.” Cô ta cất tiếng cười đánh gọn. “Tao cũng không muốn lại nôn ra hết trên đoạn đầu dài.”

Một lớp tóc nâu sẫm phủ trên da đầu cô ta, đủ ngắn để làm lộ ra một hình xăm con mắt ở gáy. Khi chống khuỷu tay ngồi dậy, ánh sáng từ hành lang rọi vào mặt cô ta. Khuôn mặt đó là tất cả những gì tôi cần để xác minh danh tính của cô ta. Một dải sẹo kéo dài từ chân tóc cô ta xuống gần đến cằm, rạch qua mắt trái và xóa nhòa những đường nét mà tôi nghĩ trước kia cũng đã từng rất thanh tú. Con mắt còn lại của cô ta nheo lại.

“Mày làm sao thế, thằng chó tiền rươi đần độn kia?” Cô ta nghiêng đầu. “À, hiểu rồi. Đến để xem con quái bị rạch mặt chứ gì.”

“Cô biết là ScionIDE sẽ đến. Bất chấp tất cả.” Cái lưỡi vật chủ của tôi dày cộp trong miệng gã. “Tôi nghe nói cô là cơ may tốt nhất để khiến Manchester phản ứng lại với chuyện đó.”

“Gì thế này?”

“Một cơ hội.”

Cô ta cười hô hố. Ai đó quát lên từ một xà lim khác: “Ngậm mồm lại, Attard. Bọn tao muốn ngủ.”

“Chúng mày sẽ có khối thời gian để ngủ sau khi chết,” cô ta ngân nga đáp lại, làm tiếng cười vang vọng khắp nhà tù. Nụ cười của cô ta biến mất, và cô ta hạ giọng xuống. “Mày nói là một cơ hội hả?”

“Tôi muốn cô giúp tôi đột nhập vào một nhà máy để lấy cấp thông tin,” tôi nói. “Một điều kiện nữa để trả tự do cho cô, đó là tôi cũng muốn cô ngưng việc đe dọa người dân trong thành này. Đổi lại, tôi sẽ đưa cô ra khỏi nơi đây. Cô có thể hôn tạm biệt đoạn đầu dài.”

Catrin tựa người vào tường, nhìn vẫn rất bình thản, nhưng con mắt lạnh của cô ta nhìn như một cái đinh thép. Đầu đó bên dưới lớp sọc và cái cười khẩy kia, hẳn cô ta vẫn khiếp sợ cái thông lọng.

“Tao nghe nói Paige Mahoney là mộng hành,” cô ta nói. “Và tao không nghĩ là có nhiều hơn một mộng hành.”

“Không có đâu.”

“Hừm. Chắc mày phải cần giúp đỡ lắm thì mới đến tìm tao chứ không phải bà chị quý hóa của tao,” cô ta nói. “À mà nghĩ lại thì tao dám cá là mày đã đến nhờ chị ta giúp, và chị ta đã tống cổ mày đi.” Cô ta ngấm ngấm móng tay mình. “Dù tao có đồng ý với yêu cầu của mày thì mày cũng không có gì đảm bảo là tao sẽ giữ lời cả. Mày không biết tao sẽ làm gì khi tao ra khỏi chốn địa ngục này. Chắc khủng khiếp cho mày lắm nhỉ, mộng hành. Khi mày không thể kiểm soát được mọi người, ở mọi nơi.”

“Cô không biết tôi kiểm soát được gì đâu,” tôi nói. “Cô không biết tôi có thể tìm đến cô ở đâu và vào lúc nào.”

Tiếng cười của cô ta làm tôi lạnh cóng người. Cô ta giật giật sợi dây buộc đôi ủng tù của mình.

“Đề nghị này có giới hạn thời gian đấy, Attard,” tôi nói.

Cô ta lại nằm ngửa ra. “Thế à?”

“Phải. Và cả mạng sống của cô cũng thế.”

Câu đó làm cô ta ngừng lại. Tất cả những gì chờ đợi cô ta ở đây chỉ là giá treo cổ.

“Tao sẽ giúp mày đột nhập vào nhà máy,” cuối cùng cô ta nói. “Và, vì mày sẽ giúp tao thoát khỏi giá treo cổ, tao có thể sẽ động lòng cắt thuế bảo kê và để cho bọn Ireland ấy được yên. Nhưng nếu có một điều mà đám Du Tử chúng tao nhất thiết phải có được,” cô ta nói giọng êm ru, “thì đó là trả thù. Tao phải báo trước với mày là nếu mày thả tao ra thì sẽ có rắc rối giữa tao với Roberta đấy.”

“Vì sao?”

“Lúc tao bị bắt, tao thấy chị ta chỉ đứng đó *nhìn*. Tao hét lên kêu cứu mà chị ta lại quay lưng đi, mặc dù biết rõ tao sẽ bị xử như thế nào vì tội phản trắc. Có lẽ đã đến lúc tao cho cái thành này biết bố tao đã chọn nhầm người.”

“Cô đúng là có vấn đề đấy, Attard ạ.”

“Còn mày thì không chắc?”

Tôi không thể không mỉm cười trước câu nói đó.

Catrin Attard đứng lên. “Vây,” cô ta nói ngọt xớt, “nếu tao hứa sẽ cực kỳ ngoan ngoãn, thì mày định làm thế nào để đưa tao ra khỏi đây?”

“Chỉ cần cô làm đúng như tôi nói.”

Người Luyện Thép

Nhà tù Spinningfields có thể được thiết kế tài tình, nhưng nó không có đủ phân nửa số nhân viên cần thiết. Tôi dẫn Catrin ra trong lúc những tên lính gác kia không để ý, rồi trao cô ta cho Maria và Tom đang đợi gần lối ra. Họ sẽ đảm bảo cô ta không bỏ trốn khi chưa thực hiện phần giao kèo của mình. Catrin mặc chiếc áo khoác mà Maria đưa cho và bảo họ đưa cô ta đến một chỗ gọi là Chợ Barton. Eliza và tôi sẽ đi theo trên một chiếc xe khác.

Tôi thả vật chủ bên ngoài nhà tù và quay về với cơ thể của mình.

Tôi đã bắt đầu thành thạo hơn trong chuyện này rồi.

Chợ Barton là một khu nhà tù hồi thế kỷ mười chín trên một trục đường chính, được xây dựng rất trang nhã bằng thép uốn, đá trắng và kính, tựa như một nhà kính trồng cây kiểu cổ. Ít ra thì đá chắc đã từng có thời có màu trắng, kính chắc đã từng có lúc trong veo, nếu như vẻ đẹp của chúng không bị chôn vùi dưới hàng thập kỷ chất thải công nghiệp. Nhiều tấm kính đã rạn hoặc đầy hình vẽ bậy, trong khi những dây đậu tía chết khô leo lên một trong hai mái vòm của khu chợ, bóp nghẹt bộ xương kim loại của nó.

Catrin Attard đang đợi chúng tôi bên cửa, được Maria trông chừng.

“Paige Mahoney trứ danh đây rồi.” Giọng cô ta nghe như sắp hết hơi. “Nhìn không đáng sợ bằng trên các màn hình nhỉ?”

“Tôi đang vội lắm, Attard,” tôi nói. “Tôi sẽ rất biết ơn nếu cô bớt nói vớ vẩn đi.”

Một cái mặt nạ đã che gần kín mặt cô ta, nhưng tôi vẫn nghe được cái cười khẩy khi cô ta nói, “Thế ai đây?”

Mặt Eliza rần đanh. “Phụ tá của cô ấy.”

“Ái chà, sang nhỉ.”

Cô ta nghiêng đầu ra hiệu cho chúng tôi đi vào trong. Cách xây dựng bên trong khu nhà cho tôi biết đây đã từng là một khu mua sắm nhỏ, có lẽ được xây cho các quán đố và bất kỳ ai có nhiều hơn là vài xu trong túi. Các biển hiệu mờ nhòe quảng cáo nước hoa xịn và đồ trang sức.

Và một người lạ đang đợi ở đó, in bóng lên ánh trăng rọi qua mái nhà.

“Các bạn cô bảo tôi là cô muốn được đám Dân Vệ giúp đỡ, vì vậy tôi nghĩ nên gọi một người bạn của mình đến.” Catrin đặt tay lên lưng gã. “Đây là thiếu tá Arcana, đầu mối của tôi trong đơn vị Vệ Đêm.”

Đây chính là điều tôi muốn ở cô ta, nhưng tôi vẫn cứng người lại khi gã đến gần. Mũi và miệng gã, cũng như tôi, được che kín bởi một cái mặt nạ phòng độc.

“Paige Mahoney.” Cái mặt nạ làm biến dạng giọng gã. “Quả là một vinh hạnh.”

Gã chìa tay ra, và tôi thận trọng nắm lấy. Tôi có thể chịu đựng được việc liên minh với Dân Vệ nếu điều đó giúp chúng tôi đến gần lá chắn dò hơn, nhưng bản năng cũ khó mà chế ngự được ngay.

“Cho tôi biết, thiếu tá,” tôi nói, “anh vẫn sẵn lòng đồng loại của mình chứ?”

“Không. Cat đã thuyết phục tôi đào ngũ,” gã đáp. Vầng trán nhăn nhúm của gã dãn ra khi mắt họ gặp nhau, làm tôi bồn chồn nhớ lại cái cách Rạch Miệng đã nhìn Hector. “Và tôi cũng có lý do để tham gia đội Vệ Đêm. Một trong những lý do đó là Roberta Attard. Dưới trướng cô ta, dân Du Tử sẽ không thích ứng được với thay đổi. Và chúng ta đều biết là thay đổi đang tới.”

“Tôi tự hỏi liệu anh có ở lại phe kia không nếu như máy móc không chiếm mất công việc của anh.”

“Có lẽ là có. Nó giúp tôi no bụng và cho tôi chỗ ngủ,”

gã bình thản nói, không để ý đến cái nhìn hằm hằm của Tom. “Nhiều thấu thị cảm thấy lựa chọn duy nhất của họ là ở lại trong quân đoàn. Nếu tôi có thể giúp cô phá hủy lá chắn dò để cứu sinh kế của họ thì tôi sẵn sàng.”

Hắn họ phải thân thiết với nhau lắm, những kẻ đã đánh đổi danh dự lấy vài năm sống mượn với Scion ấy. Catrin khẽ chạm vào tay gã trước khi cô ta đi đi lại lại trên sàn.

“Mày đã thả tao ra, Mahoney, vì vậy chắc mày muốn gây chuyện tày đình ở cái thành này,” cô ta nói. “Vấn đề là... cụ thể là chuyện gì?”

“Tôi đã bảo cô rồi. Tôi cần đột nhập vào một nhà máy.”

“Nhà máy nào?”

“Cơ sở SciPLO B.”

Cô ta nhìn từng khuôn mặt một, như thể một người trong chúng tôi sẽ toét miệng cười và thừa nhận là chúng tôi nói đùa. “Con bé Ireland này tham vọng thật,” cô ta nói. “Mày nghĩ mày sẽ tìm được gì ở đó?”

“Máy quét lá chắn dò xách tay.”

Cô ta khịt mũi, nhưng thiếu tá Arcana hít vào một hơi, làm mặt nạ của gã kêu rè rè.

“Chúng tôi đang cố gắng tìm hạt nhân của lá chắn dò,” Eliza nói với gã, “để phá hủy nó. Paige nghĩ nếu chúng tôi thấy các máy quét được chế tạo như thế nào thì chúng tôi sẽ có thể xác định được vị trí của thứ cung cấp năng lượng cho chúng. Nó thậm chí có thể nằm ngay trong Cơ sở B, nếu chúng tôi gặp may.”

Tôi nghi ngờ điều đó, nhưng chúng tôi vẫn có thể hy vọng. Đã đến lúc chúng tôi gặp chút may mắn rồi.

“Máy quét xách tay. Chúng tôi đã thấy trước điều đó. Trong các lá bài.” Thiếu tá Arcana đang lầm bầm một mình. “Quân Át Gurom. Sự thật phơi bày. Cô là người vùng gurom... để cắt bỏ những bóng đen Scion đã dệt nên quanh chúng tôi.” Gã nhìn tôi chằm chằm một hồi lâu trước khi quay ngoắt đi, như thể vừa bừng tỉnh sau một cơn nhập xác. “Sau bao nhiêu năm chúng tôi trung thành với chúng...”

Tôi đau xót nhớ lại cái lần Liss bói bài cho tôi trước khi

chị qua đời ở đặc khu. Catrin đặt tay lên eo lưng Arcana và kéo gã lại gần mình.

“Tao dám chắc thiếu tá rất muốn giúp mày,” cô ta nói với tôi, ôm gã sát hơn, “nhưng tao có một điều kiện.”

“Không có điều kiện nào hết, Attard,” tôi nói. “Tôi thả cô để đổi lấy sự giúp đỡ của cô.”

“Và giờ tao đang mặc cả, đúng như một cô con gái ngoan của Nerio Attard.” Mặt Catrin đói khát như mặt chó sói. “Tao muốn đi cùng mày. Đó là điều kiện của tao. Tao muốn giải phóng dân thất thị khỏi lá chắn dò.” Khi thấy quai hàm tôi nghiêng lại, cô ta ngừng lời. “Tất nhiên, nếu mày từ chối, tao chỉ việc đến gặp Roberta và kể cho chị ta việc mày đang làm. Tao dám chắc chị ta sẽ vui lắm.”

Lẽ ra tôi phải biết trước là thỏa thuận của chúng tôi sẽ không dễ dàng đến thế. Tôi không thể để Catrin Attard tham gia cùng chúng tôi được; cô ta sẽ chỉ gây khó dễ thôi.

“Thiếu tá,” tôi quay sang nói với gã, “anh không cần xin phép Catrin để giúp chúng tôi. Nếu anh nghĩ quân Át Kiếm chỉ vào tôi thì...”

“Tôi sẽ làm gần như bất kỳ điều gì để loại trừ lá chắn dò,” gã thừa nhận, “nhưng tôi sẽ không chống lại Cat.”

Tôi thấy rõ khóe môi cô ta nhếch lên. Nó khiến tôi băn khoăn tự hỏi hai người này đã gặp nhau như thế nào, chứ đừng nói gì đến chuyện tìm thấy nguồn an ủi ở nhau: gã Dân Vệ bị giằng xé nội tâm và cô em nổi loạn nhà Attard, giờ đứng cạnh nhau, hai đồng minh kiên trung. Mặc dù chẳng thích thú gì khi phải cho cô ta đi theo, tôi cũng không còn lựa chọn nào ngoài đồng ý.

“Được thôi,” tôi nói. Nụ cười lại thoáng hiện ra trên môi cô ta. “Attard, khi vào đó cô sẽ phải làm theo lệnh tôi đúng từng câu từng chữ.”

“Ồ, đương nhiên rồi, thưa Diêm Hậu.”

Chúng tôi lên kế hoạch đột nhập dưới ánh trăng trong khu chợ bỏ hoang đó.

Thiếu tá Arcana có một đầu mối đã đóng quân ở Cơ sở B được vài tuần. Đến sáu giờ sáng, khi đổi ca, bà ta sẽ cho đội của chúng tôi qua cổng và lên đưa chúng tôi vào nhà máy qua bếp.

“Bước tiếp theo sẽ là xác định vị trí các máy quét xách tay,” tôi nói. “Chắc phải có một buồng kho nào đó, nếu chúng ta tìm được.”

“Hoặc khu vực chất hàng,” Tom nói. “Đó sẽ là cách khả thi nhất - tìm xem chúng được cất ở đâu trước khi được chuyển đi.”

Tôi gật đầu. “Kín đáo là điều tối quan trọng. Chúng ta cần đặc biệt cẩn thận để không đụng mặt Emlyn Price.”

“Paige này,” Maria đột nhiên hỏi, “cô đã mộng hành vào trong nhà máy. Các công nhân có đeo mặt nạ phòng độc không?”

“Theo tôi thấy thì không.”

“Thế thì cô không thể vào cùng chúng tôi được. Bộ đồng phục không đủ để che mặt cô.”

Đúng như vậy. Sự có mặt của tôi sẽ làm tất cả bại lộ. Tôi muốn vào chỉ vì lý do ích kỷ: để có thể cảm thấy mình đang thay đổi được điều gì đó. Tôi đã dẫn đầu vụ đột nhập vào nhà kho vì cùng lý do, và việc đó đã đem lại cho Scion lợi thế chết người nhất trong suốt bao nhiêu năm nay. Một chỉ huy đáng mặt sẽ biết rút ra bài học từ sai lầm của mình.

“Được,” tôi đồng tình. “Chúng ta sẽ dàn xếp vậy. Tôi sẽ đi cùng mọi người đến khu đó, nhưng không vào trong nhà máy. Tôi sẽ trốn gần cửa trong khi mọi người tìm máy quét. Phòng khi mọi người cần giúp đỡ.”

“Tôi sẽ ở lại với cô, Diêm Hậu,” Tom nói.

“Tôi phải đi gặp đầu mối đây,” thiếu tá Arcana xen vào. “Gặp tôi bên ngoài Cơ sở B lúc sáu giờ kém mười lăm nhé.”

“Hãy hy vọng bà chị thân yêu của tôi không phát hiện ra việc này,” Catrin nói, “không thì chị ta sẽ hủy hoại mọi cơ hội của chúng ta.”

“Hãy hy vọng là cô cũng sẽ không làm thế,” tôi nói.

“Chúng ta có thể bất đồng về cách chỉ huy thành,

Mahoney ạ, nhưng chúng ta đồng tình về một điểm.” Cô ta đi ra cửa. “Lá chắn dò phải bị tổng khử.”

Chúng tôi dành mấy phút quý báu cuối cùng để nguy trang cho đội đột nhập giống các công nhân hết sức có thể. Tóc Catrin và Maria đã ngắn sẵn rồi; chúng tôi bàn qua xem có nên cạo đầu Eliza cho giống thật không - chị tái mét mặt đi, nhưng không phàn nàn gì - nhưng rồi cuối cùng chúng tôi quyết định là không cần. Nhiều công nhân vẫn để tóc dài bất chấp nguy hiểm, và bộ tóc dài cũng khó gây nghi ngờ. Thay vào đó, chúng tôi chỉ bôi dầu nhớt lên cho bẩn rồi cuốn tóc lại sau gáy chị.

Trong lúc chúng tôi giấu kín vũ khí trên người, tôi cho cả đội biết chút thông tin ít ỏi tôi có được về kỹ thuật tâm linh: rằng nó có thể có một dải ánh sáng trắng; rằng họ có thể cảm nhận được nó trong thanh khí. Ngoài việc tìm ra các bằng chứng về hạt nhân, ưu tiên số một của họ là ăn trộm một máy quét xách tay để chúng tôi có thể nghiên cứu nó ở nơi khác.

Trước sáu giờ, chúng tôi gặp thiếu tá Arcana ngoài bức tường gạch khổng lồ bao quanh Cơ sở SciPLO B. Qua cánh cổng ở phía trước - lối vào duy nhất - tôi có thể thấy tòa nhà được thiết kế giống hệt các nhà máy khác: kim loại đen, các góc cạnh sắc nhọn, vài ô cửa sổ vuông trên tầng hai, thực dụng đến rợn người, được xây dựng mà không có chút bận tâm nào đến vẻ đẹp cả.

“Đầu mối của tôi sắp ra rồi. Bà ấy đã thuyết phục một số Dân Vệ khác, vốn cũng ủng hộ phong trào của chúng ta, rời vị trí vài phút,” Arcana nói. “Họ sẽ không giúp đỡ chúng ta, nhưng sẽ nhìn đi nơi khác. Tôi sẽ đợi trong xe tải khi nào các vị cần rời đi. Chúc may mắn.”

Catrin kéo gã lại hôn mạnh một cái trước khi gã đi. Hình thù của gã lập tức bị khói sương nuốt chửng.

Chúng tôi tựa lưng vào tường chờ đợi, tránh khỏi tầm mắt bất kỳ ai từ trong nhìn ra. Tôi cố không để ý đến cảm giác nôn nao trong bụng. Lần này thì tôi dám chắc chúng tôi đã đến đúng chỗ. Mọi lời thì thầm trong thành này đều dẫn tôi tới đây.

Một thoáng trôi qua. Tôi đã nghĩ sẽ không ai ra đón chúng tôi, rằng đầu mối đã bị bắt giữ - cho tới khi ai đó ấn ngón tay lên máy quét phía bên cổng.

Đồng phạm của chúng tôi là một phụ nữ nhỏ thó, da ngăm đen. Bà ta lặng lẽ kéo chúng tôi vào trong. Không giống bọn Dân Vệ trên phố, bà ta không mặc áo giáp và cũng không mang súng, mặc dù vẫn đội cái mũ bảo hiểm có kèm kính chắn theo chuẩn. Thứ vũ khí duy nhất tôi thấy bà ta cầm là một cái dùi cui. Bà ta dẫn chúng tôi đi tránh cửa chính và qua một cánh cửa bằng tôn sóng, bắt chúng tôi áp sát vào tường. Tôi chờ đợi một tiếng quát hoặc bị một ngọn đèn pha chói lòa rọi vào bất kỳ lúc nào, nhưng trời vẫn còn đủ tối để không ai thấy chúng tôi đang di chuyển, và không ai xuất hiện để chặn chúng tôi lại cả.

Khi chúng tôi đến lối vào bếp, bà Dân Vệ nọ lại dùng vân tay để mở cửa ra.

“Ca đêm vừa kết thúc,” bà ta lên tiếng lần đầu tiên. “Hãy đi theo nhóm đang rời khu phòng ngủ và trà trộn vào đó. Tôi có thể cho các vị hai mươi phút trước khi dẫn các vị ra - sau đó tôi phải đến bấm giờ ở khu phòng ngủ. Ai không về kịp sẽ bị mắc kẹt ở trong.”

Hai mươi phút. Chừng ấy không thể đủ cho cả đội lực soát toàn bộ nhà máy được. Thật bực mình là tôi lại phải lẩn trốn, nhưng Maria nói đúng. Mặt tôi quá nổi tiếng.

“Bà có biết các máy quét xách tay được cất ở đâu không?” tôi hỏi bà Dân Vệ.

“E là không. Các vị phải tự thân vận động thôi.”

Eliza bước vào bóng tối trước, tay run run đưa lên chạm vào tóc. Catrin theo sau. Khi Maria đi theo họ, tôi túm lấy tay bà.

“Đừng rời mắt khỏi cô ta đấy nhé,” tôi ghé sát tai bà nói, khẽ hất hàm về phía Catrin.

“Đương nhiên rồi.”

“Tôi với Tom sẽ đợi ở đây. Hãy nhớ - bất kỳ điều gì mọi người phát hiện ra lúc này đều đáng giá cả.”

Bà vỗ vỗ tay tôi và biến vào trong. Bà Dân Vệ đóng cửa

lại. “Tôi phải tiếp tục đi tuần,” bà ta bảo tôi và Tom. “Đừng để ai nhìn thấy. Không phải Dân Vệ nào cũng ủng hộ các vị đâu.”

“Cảm ơn bà,” tôi nói.

Bà ta quay đi. Tom và tôi ngồi xuống đợi đằng sau một cái thùng rác cỡ lớn gần đó. Sẽ là hai mươi phút dài lắm đây.

“Tôi chẳng tin tưởng gì cái cô Catrin đó,” Tom lầm bầm.

Gió gào thét luồn vào lớp vải rẻ tiền trên bộ đồ bảo hộ của tôi, làm sườn tôi lạnh cóng. “Tôi chẳng tin tưởng gì ai,” tôi nói, “nhưng nếu muốn thắng cuộc chiến này, chúng ta cần người.”

Chúng tôi ngồi gần nhau cho ấm, mắt dõi vào cái đồng hồ đeo tay của ông. Khoảng cách giữa mỗi lần kim giây nhích lên dài như cả một đời người.

Tôi không quen với việc bị bỏ lại phía sau như thế này.

Năm phút sau, hai tên Dân Vệ nữa đi qua, nhưng chúng không kiểm tra đằng sau thùng rác. Tám phút. Mười. Mười lăm. Mười sáu. Đến phút thứ mười tám thì tôi bắt đầu nóng ruột.

“Nếu họ không ra kịp thì...” Tom lầm bầm.

“Chúng ta sẽ không rời khỏi đây mà không có cái máy quét nào.”

Tôi chưa dứt lời thì ba tiếng chuông bỗng réo vang từ trong nhà máy, mỗi tiếng lại dóng cao hơn tiếng trước.

“Cơ sở SciPLO B, đây là Bộ trưởng Bộ Công nghiệp. Chú ý, một kẻ đột nhập vừa bị phát hiện. Các thủ tục an ninh sẽ được thực hiện. Tất cả cửa dẫn vào nhà máy và khoang chất hàng sẽ được đóng trong ba mươi giây nữa.” Giọng của Người Luyện Thép vang vọng khắp tòa nhà. *“Tất cả nhân viên hãy ở lại vị trí của mình và báo cáo với một Dân Vệ hoặc quản đốc ngay lập tức nếu thấy có hoạt động hay cá nhân trái phép nào. Nếu không sẽ bị xử tội phản quốc. Hãy ghi nhớ, sự an toàn của cỗ máy được giao cho các người là quan trọng nhất.”*

Chúng tôi nhìn nhau. Nếu là lúc nào khác Tom sẽ khuyên nên thận trọng, nhưng khi Maria đang gặp nguy thì không. Mọi chú ý của tôi liền tập trung vào thanh khí; tôi tìm thấy họ gần như ngay tức thì, không xa chúng tôi lắm. “Đi theo tôi,”

tôi nói, và chúng tôi lao về phía cửa ra vào, qua căn bếp trống không, dừng lại ở một hàng lang dài, rộng với cái trần cao vút. Đèn huỳnh quang chiếu sáng sàn nhà bê tông từ đầu này đến đầu kia. Dòng chữ trên tường cho biết đây là hành lang dẫn đến khu phòng ngủ.

Tôi chợt nghe thấy một tiếng nghiến rè rè trầm trầm. Một cánh cửa khổng lồ bên trong tòa nhà đang đóng lại bên trái chúng tôi, trượt xuống trên hai đường ray - đường vào nhà máy, cách duy nhất để chúng tôi tìm được những người khác. Đằng sau là lò luyện tôi đã nhìn thấy khi mộng hành vào căn phòng đó; tôi cảm thấy hơi nóng của nó phả vào mặt, ngọt ngọt như hơi địa ngục. Chúng tôi lao đầu chạy, tiếng chân chúng tôi bị át bởi tiếng gầm rú của máy móc. Tay tôi đập vào cửa đúng lúc nó đóng lại.

“Chết tiệt.” Tôi lùi lại, nhìn lên trên. “Phải có cách để mở cửa ra chứ.”

“Sẽ có.” Tom đang thở hổn hển. “Trong văn phòng của quản đốc. Ở tầng trên.”

Có tiếng bước chân lại gần. Dân Vệ.

Chúng tôi tách ra. Tôi rẽ phải, men theo một nhánh của hành lang trung tâm. Nó dẫn đến ngõ cụt, nhưng cánh cửa của một cái thang máy chở hàng đã cho tôi lối ra. Tôi lách tạch nhấn nút gọi thang, chắc chắn rằng bất kỳ lúc nào một đội Dân Vệ cũng sẽ vòng qua ngã rẽ và găm đầy đạn vào người tôi. Khi thang máy đến, tôi lao vào trong và lần mò tìm nút bấm. Ba tầng. Tôi nhấn nút TẦNG TRÊN và áp người vào thành thang.

Thang máy lặn lên trên, làm bụng tôi lộn nhào. Mỗi nhịp tim đập đều là một cú đâm, mỗi nhịp tim đập đều nhắc tôi nhớ đây có thể là nhịp cuối cùng. Tôi đang ở trong một tòa nhà Scion, hít thở cùng bầu không khí với một quan chức cấp cao của Chấp chính viện, và tất cả cửa ra vào đều đã đóng kín. Tôi phải vận hết ý chí để giữ cho mình không hoảng loạn.

Khi cửa thang máy mở, tôi bước ngang vào một hành lang. Tường màu trắng đục và sàn trải vải son, như bất kỳ khu văn phòng nào khác. Một tấm biển đề chữ QUẢN LÝ.

Đèn sáng vừa đủ. Tôi áp mình vào một góc và chuyển sự chú ý sang thanh khí. Tom đang đứng yên, cách tôi xa hơn một chút so với những người khác - chắc ông đang trốn dưới hầm. Maria và Eliza đi cùng nhau, và nếu xét vào việc họ vẫn ở gần các công nhân khác thì có nghĩa là họ vẫn đang ở trong xưởng, không bị phát hiện.

Chính Catrin đã làm chúng tôi bại lộ. Lẽ ra tôi phải biết trước là cô ta sẽ gây nguy hiểm cho nhiệm vụ này.

Cô ta ở gần tôi. Rất gần. Trên tầng này. Ba mộng trường lạ vây quanh cô ta. Tôi thò tay vào trong bộ đồ bảo hộ và nắm chắc cán con dao trong túi.

Price sẽ có mặt ở đây.

Đến cuối một hành lang khác, tôi thấy một cánh cửa treo biển QUẢN ĐỐC, hai bên là cửa sổ chạy dọc chiều dài bức tường. Khi tôi nhìn qua một ô cửa sổ, người đầu tiên tôi thấy là Catrin Attard, một vết thương mới trên thái dương đang chảy máu ròng ròng. Cổ tay cô ta bị trói vào tay vịn ghế. Hai tên Dân Vệ đứng hai bên, mỗi tên túm chặt một bên vai cô ta.

Ai đó đang đứng trước mặt cô ta, tay xò ra trên cái bàn nằm giữa họ. Mắt Catrin liếc về phía tôi. Tôi toan cúi đầu xuống, nhưng khi thấy Catrin nhìn, kẻ hỏi cung cô ta liền quay lại. Tôi đối diện với một gã đàn ông chắc chỉ mới ngoài hai mươi, không già hơn tôi bao nhiêu, mặc bộ đồng phục của quan chức Scion.

Price.

Không chạy trốn kịp nữa. Người Luyện Thép nhìn tôi bằng cặp mắt xám sắc lạnh, nhạt hơn màu mắt tôi. Hắn có mái tóc đen, làn da nhẵn mịn và tái xanh, và hắn đeo khuy măng sét bằng vàng.

"Paige Mahoney." Giọng hắn gần như có vẻ thân thiện. "Tôi không ngờ lại được gặp một người... thú vị đến thế."

Không nơi nào an toàn hơn

“Cho tôi vào, Price.”

“Sao tôi lại phải làm thế chứ?” Vệ sĩ của hắn đều đang chìa súng vào ngực tôi. Giọng hắn nhỏ bật đi vì lớp kính, nhưng tôi vẫn nghe rõ. “Ở trong này tôi có vẻ rất an toàn mà. Hãy cứ để cánh cửa chắn giữa chúng ta nhé?”

Mấy con dao nằm trên bàn trước mặt hắn, chắc hắn lấy từ bộ đồ bảo hộ của Catrin.

“Tôi thuộc loại người thích tự tay,” tôi nói.

Price bật cười. “Phải.” Hắn đặt mũ xuống một cái ghế có đệm. “Tôi biết cô đã định đột nhập vào nhà máy sáng sớm hôm nay. Xin có lời khen lòng can đảm của cô, khi dám đến đây trong thân xác của chính mình.”

Không cảnh báo trước, tôi nhập vào tên vệ sĩ đứng cạnh hắn. Qua lớp kính - và cặp mắt mới của mình - tôi thấy cơ thể của mình lao đảo rồi gục xuống như một căn nhà xây bằng những lá bài. Tên vệ sĩ kia vội ngấm bắn vật chủ của tôi, nhưng tôi đã chìa súng vào đầu Price. Vance sẽ bầm gan nếu chúng để Bộ trưởng Bộ Công nghiệp của mụ chết vào đúng lúc then chốt như thế này của lá chắn dò.

“Giờ chúng ta có thể nói chuyện - tạm gọi là mặt đối mặt,” tôi nói, giọng đanh thép. Tối nay tôi không định tra hỏi ai cả, nhưng giờ khi đã rơi vào tình cảnh này thì tôi phải khám phá được càng nhiều càng tốt. Và nếu hắn chịu mở miệng, Price phải tin rằng tôi sẵn sàng giết người. “Tôi biết các người đang lắp ráp máy quét xách tay ở đây. Giờ ông sẽ cho tôi biết chúng đang ở đâu.” Tôi ngừng lại. “Ông sẽ cho tôi biết chúng được kết nối với hạt nhân của lá chắn dò như thế nào. Và rồi ông sẽ cho tôi biết làm cách nào để vô hiệu hóa nó.”

Tôi chỉ hỏi hù họa như vậy chứ không nghĩ sẽ nhận được phản ứng gì. Price trở mắt nhìn tôi vẻ kinh ngạc, rồi phá lên cười khanh khách như trẻ con. Tôi nhìn hấn chăm chăm, nhuệ khí tàn dần.

“Khoan đã. Cô không nghĩ là chúng được kết nối ở đây đấy chứ?” Hấn lắc đầu. “Ôi trời. Ai đó đã nhầm lẫn to rồi. Cô không thật sự tin rằng khi đột nhập vào đây là cô đã *nắm được* lá chắn dò đấy chứ? Những... *máy quét xách tay*, như cô gọi, mà chúng tôi lắp ráp ở đây - chúng nguy hiểm chết người, đúng vậy, nhưng vẫn chưa được kết nối với kỹ thuật tâm linh.” Hấn thưởng thức từng âm hấn thốt ra. “Tôi e là chúng được kết nối với hạt nhân... ở nơi khác.”

Nếu hấn không nói thật thì hấn cũng nói dối đại tài. Nhưng thuyết phục thêm một chút cũng chẳng hại gì. Tôi ấn khẩu súng vào đầu hấn.

“Dối trá.”

“Ấy thế mà Tổng Chỉ huy lại thật sự tin rằng cô là mối đe dọa cơ đấy. Tôi luôn ngưỡng mộ Vance vì đã đánh giá cao trí thông minh của kẻ thù, nhưng việc này sẽ khiến bà ta rất thất vọng.” Hấn mỉm cười. “Cô biết không, bà ta cũng đoán cô sẽ đến đây.”

Thì ra vì thế mà chúng mới sẵn sàng đợi tôi. Nhờ trực giác của Tổng Chỉ huy. Vance đã cảnh báo chúng là Paige Mahoney đang đánh hơi quanh lá chắn dò, và cơ sở này sẽ có thể là một trong những mục tiêu của cô ta. Mụ ta đã dạy chúng phải chờ đợi điều gì từ kẻ thù.

“Tôi cũng thất vọng với mụ ta,” tôi hờ hững nói. “Nếu mụ ta chuẩn bị cho các người tốt hơn thì tôi đã không gí súng vào đầu ông như thế này.”

Catrin quan sát cuộc trò chuyện của chúng tôi, đầu ngả ra sau và vai xuôi xuống, như thể đang xem kịch. Ngoại trừ vết thương trên đầu thì cô ta có vẻ không đau đớn gì.

“Thả cô ta ra,” tôi nói với tên Dân Vệ kia. Gã không nhúc nhích. “Tháo dây trói cho cô ta, không thì tao bắn vỡ sọ hấn bây giờ.”

“Đúng đấy,” Catrin nói với gã. “Con bé này tàn bạo lắm.”

Tôi không rời mắt khỏi cô ta trong khi tên Dân Vệ tuân lệnh. Cô ta đứng lên và xoa xoa cổ tay trước khi lấy lại một con dao từ trên bàn. Khi cô ta quay lại đối mặt với Price, tôi thấy mắt cô ta lóe lên.

“Hắn đây rồi. Emlyn Price, Người Luyện Thép. Kẽ biến máu thành vàng. Mày nổi tiếng ở đây lắm đấy, mày biết không,” cô ta nói. “Có thể nói mày là vua thành này cũng được.” Cô ta đưa một ngón tay đẩy cằm hắn lên. “Ai cũng biết chuyện gì xảy ra với vua chúa ở Scion.”

Cũng phải công nhận là Price không hề tỏ vẻ sợ hãi. Nụ cười nhẹ nhàng của hắn vẫn y nguyên tại chỗ.

Một ảo ảnh bất thần xuất hiện trong mộng trường của tôi, làm mất tôi chói lòa. Một hình ảnh tiên tri. Tom đã gửi cho tôi một hình ảnh rõ ràng về một bàn phím, tiếp theo là một tấm biển kẻ chữ KHOANG CHẤT HÀNG.

Các máy quét. Ông đã tìm thấy chúng. Và chắc hẳn chúng tôi cần mã số để lấy được chúng.

“Thấy vết sẹo trên mặt tao không?” Catrin nói với Price. Ảo ảnh mờ dần. “Để nhận lắm, tao biết. Giờ, cô bạn Paige của tao đây muốn biết hạt nhân của lá chắn dò ở đâu. Nếu mày không chịu mở miệng sớm, tao sẽ cho mày một vết sẹo giống hệt thế. Mày nói sao, Price?”

“Các người cứ việc tra tấn tôi bao lâu tùy thích,” hắn bình thản đáp, “nhưng tôi xin hứa, những gì các người lôi ra khỏi miệng tôi sẽ chỉ là những lời dối trá.” Hắn quay lại nhìn tôi. “Chúng tôi đã chuẩn bị cho mọi tình huống.”

Điều xảy ra tiếp theo xóa bay nụ cười khỏi mặt hắn. Nhanh như chớp, Catrin vung tay lên và đâm dao thẳng qua mu bàn tay hắn. Trong thâm tâm, tôi giật thót. Price trở mắt nhìn lưỡi dao nằm giữa các khớp đốt ngón tay mình, rồi gào lên một tiếng đau đớn.

“Hạt nhân ở đâu?” tôi hỏi.

“Liverpool,” hắn thều thào. “Nó ở Liverpool.”

“Thật không?”

Tôi bắt mình không được rời mắt khỏi hắn. Hắn chỉ là một con rối khác, một bánh răng nữa trong guồng máy của

Vance. Khi Catrin xoáy con dao sâu hơn, hấn phát ra tiếng kêu làm ruột gan tôi thất lại.

“Cardiff,” hấn rên lên. “Belfast.”

“Đủ rồi,” tôi gắt. “Chúng ta không thể biết được hấn có nói thật hay không.”

“Ồ, tao biết chứ.” Cô ta buông con dao ra. “Tao chỉ đùa cho vui thôi.”

Price nhìn tay mình, thở hồng hộc. Lưỡi dao đã găm hấn vào bàn.

Hấn cũng đã chuẩn bị trước cho việc này. Một kẻ như Vance hấn sẽ muốn cấp dưới của mình sẵn sàng chịu đau đớn, thậm chí là mất mạng, để bảo vệ các bí mật quân sự của mục khởi quân nổi dậy. Điều đó không có nghĩa là Người Luyện Thép không có điểm yếu. Và không phải bí mật nào cũng cần được moi ra bằng một con dao.

Tôi mở cửa và quay về cơ thể của mình. Khi tôi trở lại, bước qua thân hình rúm ró của tên vệ sĩ tôi đã dùng để vào phòng, tôi kéo ghế ra và ngồi xuống đối diện tên Bộ trưởng Bộ Công nghiệp. Mũi hấn nhỏ máu trong lúc hồn tôi thăm dò rìa mộng trường của hấn.

“Trước hết hãy quay lại với những cái máy quét. Tôi biết chúng đang ở khoang chất hàng, nhưng chúng tôi cần ông cho mã số để mở nó,” tôi nói. “Đừng bắt tôi phải hỏi đến lần thứ hai, ngài Bộ trưởng.”

“Tôi e là Hildred đã đi trước các người một bước trong việc đó rồi.” Trán hấn bóng nhẫy mồ hôi. “Chỉ có một mã số duy nhất để mở khoang chất hàng. Nếu nhập sai mã số thì toàn bộ hàng bên trong sẽ bị hủy hết.”

Phản ứng đầu tiên của tôi khi nghe thấy điều này là sợ hãi, nhưng nỗi sợ biến mất cũng nhanh như khi nó xuất hiện.

“Tôi không tin ông,” tôi nói.

“Vì sao?” Giọng hấn có vẻ tò mò thực sự.

“Bởi vì Vance sẽ không tiêu hủy cả đồng thiết bị của chính mình như thế. Chúng ta đều biết mục ta cần những máy quét đó hoạt động một cách cấp bách đến mức nào. Còn cả vấn đề hàng trong khoang sẽ bị phá hủy *như thế nào* nữa. Tôi

không nghĩ các người lại có thủ tục cho nổ cả khoang hàng khiến toàn bộ nhà máy bị đe dọa. Vance không lãng phí đến vậy."

"Cô sắc sảo hơn là tôi tưởng đấy. Chưa gì cô đã bót ngây ngô hơn ban nãy rồi. Cô và Hildred khá giống nhau, cô biết không. Bà ta cũng biết học tập từ kẻ thù của mình, và từ các sai lầm trong quá khứ." Máu nhỏ xuống từ tay hắn. "Nếu cô ở cùng phe với chúng tôi, có lẽ bà ta đã có thể làm thầy dạy cô rồi."

"Tôi không cần thầy nữa."

"Kìa, đừng ra vẻ vênh vang chứ. Ngay cả Hildred cũng có thầy." Cứ nhìn vào đôi mắt nhòe nước của hắn thì con đau đang tăng dần.

"Tôi muốn nói chuyện ít hơn về thầy và nhiều hơn về mã số, Price," tôi nói. "Nếu ông nghĩ rằng sẽ không cho tôi biết thì tôi đảm bảo là ông sẽ phải nói thôi. Mã số được cất giấu trong đầu ông, nơi Vance nghĩ nó sẽ an toàn. Thật may cho tôi là tôi lại biết rất rõ về đầu óc. Bọn thối thị chúng tôi gọi chúng là *mộng trường*."

"Cô không thể tiếp cận ký ức của tôi được."

"Không, nhưng tôi có thể thấy được nhiều thứ." Tôi chấp tay vào và cúi người lên bàn. "Để tôi biểu diễn cho ông thấy." Tôi lại đẩy hồn mình vào hắn, khẽ chạm vào *mộng trường* của hắn. Một mạch máu gồ lên giữa lông mày hắn. "Ông thấy an toàn nhất trong một khu vườn, nơi ông có thể thoát khỏi khói bụi ô nhiễm. Ở đó có hoa mao địa hoàng và hoa hồng, và một lối đi uốn lượn, ở giữa vườn là một bồn nước cho chim tắm bằng cẩm thạch, dưới bóng những cây sồi. Ông thường thấy khu vườn này trong giấc mơ. Đó có phải là nhà ông ở Altrincham không?"

Hơi thở của hắn nông hơn. "Ấn tượng đấy," hắn nói, "nhưng chúng ta đều biết cô có thể làm được gì, *mộng hành* ạ." Hắn hạ giọng xuống thành một tiếng thì thầm. "Suzerain đã cho chúng tôi biết mọi chi tiết."

"Tôi nghĩ gia đình ông cũng thấy an toàn ở đó," tôi nói, thầm mong hắn không nhìn thấy cái rừng mình của tôi. "Chắc

ông nhớ họ lắm khi ông ở đây. Họ có đang đợi ông quay về không?”

Một chút sợ hãi thoáng lướt qua mặt hắn. Con người mất hẳn cơ lại.

“Tôi muốn có mã số. Nếu ông không cho tôi biết thì tôi xin hứa với ông điều này: khi rời khỏi đây, tôi sẽ đến thẳng khu vườn đẹp đẽ ấy trong tâm trí của ông và giết vợ con ông. Ông sẽ về nhà và thấy họ đã chết, và ông sẽ tự hỏi tại sao ông không cho tôi biết mã số luôn đi cho rồi. Chỉ vài con số đơn giản. Thậm chí Vance còn không cần phải biết.”

Bằng cách nào đó, tôi vẫn giữ cho giọng mình bình thản được. Price liếc mắt về phía hai tên vệ sĩ đang bất tỉnh.

“Tôi nghĩ cô sẽ không làm thế, Mahoney ạ,” hắn nói. “Cô không phải là sát thủ bẩm sinh.”

“Sát thủ có thể được tạo thành.”

Vẻ cười cợt biến sạch khỏi hắn. Một cách chậm rãi, Price chìa bàn tay còn lành về phía một bảng điều khiển. Chiếc nhẫn cưới của hắn lấp lánh trong lúc hắn nhấn ngón tay lên một cái nút.

“Đó là để mở cửa. Mã số cho cửa trong của khoang hàng là 18010102.”

“Còn cửa ngoài?” Hắn khai ra. “Cảm ơn. Catrin, theo tôi.”

“Mày định để hắn lại à?” cô ta nói. “Hắn sẽ đánh động cho Vance đấy.”

“Mụ ta biết rồi.”

Sự im lặng của Price là tất cả những gì tôi cần để khẳng định điều này. Tôi lấy một khẩu súng lục của tên vệ sĩ nằm gần nhất và kiểm tra băng đạn trước khi quay lưng lại với tên Bộ trưởng Bộ Công nghiệp.

Tôi không dám thở cho tới khi đã đi qua ngã rẽ. Price đã tin tôi, nhìn tôi và thấy tôi là một kẻ dám giết người vô tội. Ghê gớm hơn thế, tôi nhận ra mình cũng đã suýt tin lời nói của chính mình, tin rằng mình có khả năng làm như vậy nếu hắn từ chối cho tôi cái tôi muốn. Tôi không thể cho phép mình biến thành một con quỷ được. Tôi không thể cho phép bất

kỳ ai khác nhìn mình và thấy một Hildred Vance đang hình thành.

Tôi đã đi được nửa đường trở về thang hàng thì mộng trường của hắn bỗng chập chòn và biến mất khỏi ra đa của tôi.

Khi tôi chạy về văn phòng quản đốc thì Price đã chết.

Máu ở khắp nơi, bắn tóe lên bàn và thảm, đọng thành vũng đen sì quanh cổ Người Luyện Thép. Catrin Attard đứng bên hắn, nắm chặt con dao đã rạch cổ hắn.

"Cô..." Tôi túm lấy khung cửa, các khớp đốt ngón tay trắng bệch ra. "Đồ ngu. Cô đã làm cái quái gì thế?"

"Hắn chẳng còn ích lợi gì cả."

Vẻ bình thản của cô ta làm tôi rợn người. Đây không phải là một vụ giết người bốc đồng.

"Cô đã định như thế này ngay từ đầu," tôi chợt hiểu ra, cả người lạnh cóng.

Catrin gật đầu. "Giết Price ư? Đó luôn là mục đích của tao - của tao và Arcana. Nhưng đây là lần đầu tiên bọn tao có cơ hội - và có cả đũa làm bung xung nữa nếu có gì không ổn." Cô ta mỉm cười, và tôi biết ngay kẻ bung xung sẽ là ai. "Ám sát một quan chức Chấp chính viện là liều lĩnh lắm đấy." Cô ta chùi dao vào bộ đồng phục. "Nếu ngoài phố mọi người phản ứng lại bằng sợ hãi và giận dữ thì tao sẽ đổ tội cho mày. Không ai cần biết tao đã có mặt ở đây cả. Nhưng nếu nó được coi là hành động anh hùng, thì tao sẽ đảm bảo tất cả đều biết tao chính là người trong hai chị em nhà Attard đã giúp Manchester trừ khử được Người Luyện Thép. Xử lý hắn bằng con dao của chính cô ta."

Cô ta lại mỉm cười trước vẻ mặt sững sờ của tôi.

"Mày cứ đợi mà xem, Mahoney. Đám Du Tử sẽ tập hợp lại sau lưng tao. Tao là người nối dõi đích thực. Tao là người sẵn sàng làm điều cần thiết cho cái thành này. Chỉ vài ngày nữa, tao sẽ trở thành Du Hậu."

"Cô mất trí rồi," tôi nói. "Vance sẽ trả thù cả thành này vì việc cô đã làm."

"Sớm muộn gì thì mục ta cũng sẽ đến đây thôi. Và điều may mắn là khi đó đám Du Tử sẽ sẵn sàng." Nụ cười của cô ta

nở rộng hơn, nhe cả hàm răng ra. “Mày đã giết ai để có được vương miện của mình hả Mahoney?”

Tôi lắc đầu, tức tối với bản thân vì đã không lường trước được điều này, và bỏ cô ta lại với cái xác. Vừa chạy tôi vừa cố bắt mình thở đều đặn hơn. Price đã nhầm về tôi. Tôi vẫn ngây ngô, vẫn là cô gái đã bước vào cái bẫy trong nhà kho đó. Lẽ ra tôi phải tin vào trực giác của mình, chỉ nên dùng Attard để đưa chúng tôi vào nhà máy rồi bắt cô ta đợi ở ngoài.

Tôi phải khiến cho việc này bỏ công. Không còn nhiều thời gian nữa, ai đó sẽ tìm ra cái xác và lại thắt chặt thủ tục an ninh.

Thang chở hàng đưa tôi xuống tầng dưới. Khi bước ra, tôi thấy cảnh tượng trong nhà máy đủ hỗn loạn để chúng tôi trốn thoát. Tôi lách qua đám công nhân đang nháo nhác và đi vào một hành lang khác, hành lang Tom đã đi khi chúng tôi tách ra.

Tôi thấy những người khác đang trốn sau cánh cửa lớn dẫn vào khoang chất hàng. Không kịp dừng lại lấy hơi, tôi nhập tám con số mật mã vào.

“Catrin đâu?” Eliza hỏi.

Tôi chui xuống dưới cửa ngay khi nó hé mở. “Quên cô ta đi. Chúng ta không còn nhiều thời gian nữa đâu.”

Sang phía bên kia, tôi lại nhập mã số vào. Mọi người chui qua vừa kịp lúc cánh cửa sập lại, nhốt chúng tôi ở trong.

Maria gạt một cái công tắc. Đèn lập lòe ngang dọc trên trần nhà trước khi sáng lên chói cả mắt. Khoang chất hàng đủ rộng cho vài xe tải hạng nặng, được chất đầy các thùng xếp thành khối cao đến nỗi gần chạm trần nhà. Một vài công nhân vô minh giơ tay lên khi tôi chìa khẩu súng đánh cắp được vào họ.

“Diêm Hậu,” Maria gọi.

Giọng bà là lạ. Tôi trao khẩu súng cho Eliza và đến cạnh bà bên một cái thùng đang hé mở nắp. Chúng tôi lật cái nắp sang bên và gạt đồng bao bì ra cho tới khi tìm được cái hộp trong cùng.

Bên trong đó là một khẩu súng trường.

Trong một tích tắc, tôi chỉ trở mắt nhìn nó, không hiểu gì.

“Súng.” Miệng tôi khô như giấy ráp. “Nhưng các máy quét phải ở đây chứ, chúng *phải*...”

“Chúng đang ở đây.” Maria trao cho tôi một tờ giấy ép plastic. “Cô đang nhìn vào một cái máy quét đấy.”

Tôi đón lấy nó bằng những ngón tay lạnh ngắt.

Bà vừa trao cho tôi biểu đồ của một vũ khí có tên là SL-59. Các bộ phận trên đó được đánh dấu sơ sài, như thể người thiết kế không muốn quá chi tiết. Biểu đồ cho thấy rõ ràng có một ngăn trống bên dưới ống ngắm của súng, nơi sẽ đặt một vỏ bao giớ đó. Một vỏ bao có đề chữ BỘ KẾT NỐI LÁ CHẮN DÒ KPT.

Phải mất một lúc tôi mới hiểu, rồi mới chấp nhận được, cái mình đang nhìn thấy.

Maria thận trọng nhắc khẩu súng ra. “Nhìn có vẻ như một khẩu súng bình thường,” bà nói, “trừ chỗ này.” Bà gõ vào ngăn trống. “Một khi bộ kết nối được lắp vào, ta sẽ có một máy quét lá chắn dò gắn kèm.” Trán bà nhăn lại. “Tôi chỉ... không hiểu nổi chuyện này.”

“Có đấy,” tôi nói. “Bà chỉ không muốn tin mà thôi.”

Khẩu hiệu của Scion vốn luôn là “không nơi nào an toàn hơn”. Chúng luôn cố tạo ra ấn tượng về hòa bình, để chứng tỏ với người dân rằng chế độ này có hiệu quả, rằng họ được an toàn hơn bất kỳ ai khác trên thế giới. Đó là một thỏa thuận ngầm giữa hai bên: hãy để chúng tôi loại trừ bọn phi tự nhiên, không hỏi han gì cả, và đổi lại các bạn sẽ được bảo vệ.

Một máy quét lá chắn dò gắn trên súng sẽ báo trước một thời đại mới. Chúng không hề có ý định dùng thiết quân luật làm một biện pháp tạm thời trong lúc xử lý Nghị Hội; Scion muốn biến nước Anh thành một đất nước quân sự hoàn toàn. Chúng đã sẵn sàng tuyên chiến công khai với người phi tự nhiên, nếu cần thiết, và giờ chúng đã có cách chống lại chúng tôi mà không sợ gây thiệt hại không cần thiết.

“Paige,” Eliza nói, “nhìn này.”

Chỉ chỉ vào cái nhãn trên nắp thùng. Bên trên biểu tượng của lá chắn dò và các thông số là một điểm đến. Tôi lướt ngón

tay trên dòng chữ quý báu đó, lý do chúng tôi đã phải đột nhập vào nhà máy này.

GỬI: CHỈ HUY TC, ĐV PQ THỨ NHẤT
ƯU TIÊN: KHẨN CẤP
TÊN DỰ ÁN: CHIẾN DỊCH ALBION
GỬI TỪ: CƠ SỞ SCIPLO B, THÀNH SCION MANCHESTER,
VÙNG TÂY BẮC
GỬI ĐẾN: KHO TRUNG TÂM, THÀNH SCION EDINBURGH,
VÙNG TRUNG

“Edinburgh. Chúng được gửi đến Edinburgh. Chắc chắn đó là chỗ chúng được kết nối với hạt nhân.” Eliza thở ra một hơi. “Đúng vậy rồi, Paige.”

Cảm giác trong tim tôi không hẳn là hy vọng. Khó có thể cảm thấy hy vọng trong một căn phòng đầy những cỗ máy chiến tranh, khi hiểm nguy đang bủa vây. Tôi lại nhìn những cái thùng xếp thành chồng cao vút, nhìn mức độ tổ chức và chuẩn bị mà Scion đã có được suốt bao năm nay, trong khi chúng tôi chỉ biết bận bịu với tội nghiệt và lơ đi bóng đen đang ngày một lớn dần.

Giờ chỉ còn một cách duy nhất để ngăn nó lại.

Maria thò tay vào thùng. “Nhanh lên,” bà nói. “Mỗi người lấy một cái.”

Chúng tôi loay hoay với mấy khẩu súng, bọc chúng vào áo khoác. Đột nhiên tiếng còi báo động lại réo vang, làm tất cả chúng tôi giật bắn. Những dải đèn đỏ rọi khắp khoang chất hàng.

“Có lẽ giờ là lúc thích hợp để thông báo Catrin đã giết Price,” tôi nói. “Tôi đoán chúng ta sắp chịu hậu quả cho việc đó đây.”

“Đi nào!” Tom đang đứng ở cửa, nhấp mã mở cửa trong lúc tiếng cửa mở chói tai vang khắp khoang hàng. “Diêm Hựu, nhanh lên!”

Ông không cần phải giục đến lần thứ hai. Chúng tôi lao qua khoang hàng, tay trĩu xuống vì món đồ chôm được, và ra